

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«No hi ha res que pugui patir el cos que no serveixi per a profit de l'ànima»
George Meredith

Any XXVIII • Núm. 1.459 • 2 €

6 • setembre • 2007

La ruta xacobeia continua essent un espai privilegiat per trobar-se amb Déu

Camí de Sant Jaume, un viatge espiritual

Després d'uns segles de decadència i abandó, la tomba de l'apòstol Jaume torna a erigir-se com a punt d'arribada i sovint també de partida, en la peregrinació personal de milers de persones. Certament, el camí a Compostel·la té nombrosos atractius, però en essència continua essent un espai privilegiat per trobar-se sincerament amb un mateix i per a la purificació. El camí compta amb un èxit espectacular en iniciar-se el segle XXI i pelegrins de tot el món donen testimoni amb alegria dels canvis que la peregrinació va produir a les seves vides. Aquests fets podrien confirmar la crisi de valors que vivim en l'actualitat així com una activa recerca interior. Davant d'aquest buit, el camí de les estrelles continua il·luminant en si-

lenci vides i consciències. I d'aquesta manera, de vegades i sense pretendre-ho, els pelegrins s'apropen, a través del Fill del Tro, una mica més a Jesús, el veritable Camí.

Pàg. 3, 4 i 5

Nomenat el P. Xavier Poch nou superior del santuari del Miracle

Tot i que des del mes de juny el P. Xavier Poch ja havia assumit interinament les funcions de pare superior del Miracle, no ha estat fins aquesta darrera setmanà d'agost que el pare abat de Montserrat l'ha confirmat en el càrrec.

Xavier Poch i Farré (Vilanova i la Geltrú, 1958) substitueix com a superior del Miracle el pare Josep Maria Sanromà, que ha estat des-

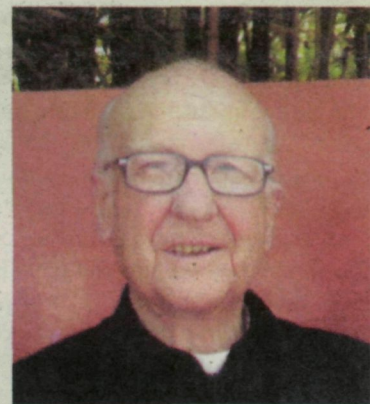
tinat com a prior al monestir benedictí de Medellín, a Colòmbia. El nou superior del Miracle formava part de la comunitat des de la primavera de l'any passat, quan va complir 25 anys com a monjo de Montserrat.

Pàg. 18

Mor Mn. José Gellida, el capellà més ancià de la diòcesi de Tortosa

El 4 d'agost passat moria, als 93 anys d'edat, Mn. José Gellida Forés, el sacerdot més ancià del presbiteri diocesà de Tortosa. Tot i la seva avançada edat Mn. Gellida encara continuava actiu ajudant a la parròquia de Santa Maria del Mar de Benicarló, que ell mateix va fundar fa ja més de 25 anys. En paraules dels seus feligresos, Mn. Gellida ha estat «un model de vida cristiana i sacerdotal, un prevere d'aquells que no fan gaire soroll per allà on passen; però la seva presència callada i humil s'ha fet notar en el servei a Déu i als germans».

Pàg. 19

Presència de l'Església al Perú

El cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, va visitar recentment les zones devastades pel terratrèmol que va afectar el sud del Perú el 15 d'agost. Va transmetre al poble peruà «la salutació, la solidaritat i la benedicció» de Benet XVI, especialment als afectats pel sisme. Entre el 27 i el 30 d'agost es va celebrar el IX Congrés Eucarístic Nacional al Perú, que va comptar amb la presència del cardenal Bertone. Va afirmar que el congrés era «una oportunitat extraordinària de viure de nou el misteri de la salvació».

Pàg. 8

Trobada internacional de Joves Estudiants Cristians a Uganda

Durant la primera quinzena d'agost va tenir lloc a la capital ugandesa, Kampala, la trobada internacional de Joves Estudiants Cristians, que se celebra cada quatre anys en algun dels cinc continents. Hi van participar 200 joves de 55 països diferents. L'objectiu d'aquesta iniciativa és treballar per fer arribar el Regne arreu del món i evangelitzar l'entorn dels estudiants. S'hi van tractar diversos temes d'actualitat i interès social.

Pàg. 25

Danses de lloança i adoració

El ball com a expressió d'amor a Déu amb el cos i l'ànima

Partint de les bases bíbliques de les danses del poble d'Israel i reconeixent el cos com a vehicle privilegiat creat per Déu per comunicar-se amb Ell, la dansa treu tímidament el cap a l'escenari de la lloança i l'adoració a Déu. Preval en aquestes danses el reconeixement de la majestat de Déu, celebrar el seu Amor, es-

tablir una comunicació íntima amb el Salvador. Així, existeixen comunitats, com la de les Benaurances, que, reprenent els costums del poble escollit, celebren Déu amb danses jueves.

Pàg. 16 i 17

Editorial

Els dubtes de la mare Teresa

L'aparició pública de les cartes que la mare Teresa de Calcuta va escriure a confessors i superiors ha tornat a posar la beata dels més pobres en els titulars de les notícies. Com passa en la majoria de les notícies religioses, aquestes arriben als titulars quan contenen alguna cosa escandalosa, innovadora o fora de l'habitual. En aquest cas, alguns periodistes han volgut veure en aquests escrits de mare Teresa unes suposades proves que tota una beata, un símbol del catolicisme dels últims temps, dubtava de Déu. I això per a ells és una gran notícia.

Però el que han demostrat aquests mitjans de comunicació i tants periodistes sensacionalistes és que saben ben poc de sants, i que no coneixen gens les vertaderes inquietuds i la sensibilitat de la mare Teresa.

Resumint el contingut d'aquestes cartes, ens hi trobem tres clàssics temes habituals en molts dels sants més reconeguts, que en cap cas no es poden considerar dubtes profunds de fe, sinó la confirmació de la seva profunditat espiritual i alhora de la seva santedat.

El primer és «el silenci de Déu», l'eterna pregunta que es fan tots els cristians, quan contemplen directament una gran desgràcia que de forma injusta provoca el dolor i la mort als éssers humans. Aquests dies recents que un terratrèmol ha sembrat la destrucció en terres peruanes, han tornat a aparèixer les veus que es preguntaven: On és Déu quan veu els seus fills patir d'aquesta manera? Els ateus tenen clara la seva resposta, argumentant que Déu no existeix; els creients, amb dolor i amb una certa incomprensió humana, preguntem i repetim un cop més: «Faci's la vostra voluntat.» El mateix papa Benet XVI es va fer ressó d'aquest sentiment del «silenci de Déu» quan va visitar el camp de concentració d'Auschwitz en el seu viatge a Polònia, preguntant-se on era Déu quan es va produir l'holocaust. La mare Teresa, durant seixanta anys, va haver de viure enmig d'aquest holocaust indirecte que es produïa als carrers de Calcuta per la indiferència dels homes que deixaven

morir tot tipus de persones, per falta d'atenció mèdica i d'afecte humà. A algú li pot estranyar que, es preguntés per aquest silenci de Déu en el seu abnegat servei a tants moribunds?

El segon pot anomenar-se «la nit fosca», utilitzant les paraules d'aquest gran sant espanyol que va ser sant Joan de la Creu. Molts sants han viscut aquesta experiència mística i espiritual només reservada a ben pocs. El qui té els seus ulls posats en aquest món i en les seves qüestions materials no passa per «nits fosques», en tot cas tindrà depressions quan les coses no li surten bé. Però, el que té la seva confiança posada en Déu i decideix dedicar tota la seva vida a Ell i als germans viu moments durs i difícils, de vegades proves i temptacions molt fortes a les quals Déu sotmet aquells que ha elegit per a missions importants. No hi ha cap dubte que Déu s'ha fet servir de Mare Teresa per despertar la sensibilitat dels creients i, fins i tot, dels no creients, envers els més abandonats d'aquest planeta, i que per a això li va demanar que fundés la congregació de les Filles de la Caritat, una institució religiosa estesa arreu del món i amb moltíssimes vocacions fins i tot en zones de gran crisi d'aspirants a la vida religiosa.

El tercer respon al sentiment d'humilitat i de petitesa dels sants. Malgrat les seves grans qualitats i les seves virtuts immenses, és habitual en la majoria dels sants sentir-se molt pecadors i poc dignes de la confiança de Déu. Ells es veuen a si mateixos com a persones ben imperfectes mentre que els altres als seus ulls són molt més bons i més sants. El que es creu sant i perfecte no arribarà mai als altars entre altres coses perquè li falta la virtut imprescindible de la humilitat; en canvi, el santoral està ple d'homes i dones que es van creure els més grans pecadors del món. La mare Teresa es considerava molt imperfecta i molt poca cosa com testifiquen les persones que la van conèixer i la van tractar, i això, lluny de ser un defecte, és una prova més de la seva inqüestionable santedat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctrà. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«No hi ha res que pugui patir el cos que no serveixi per a profit de l'ànima»

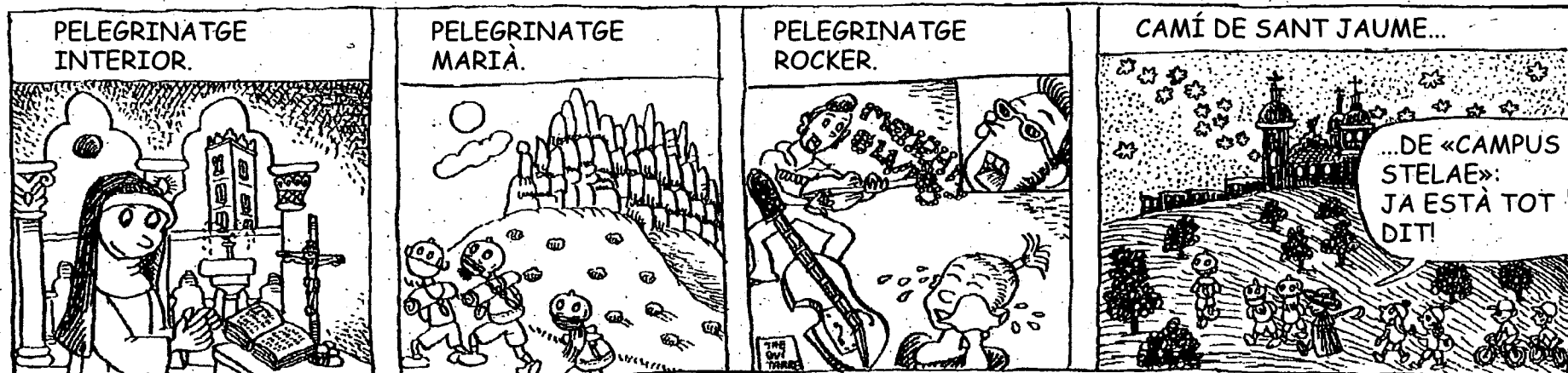
(George Meredith. Poeta i novel·lista anglès. 1828-1909)

Científicament, sabem que «hi ha una interacció sorprenent entre ment i cos», més gran del que es pensava. El cos pot «somatitzar» molts conflictes i dolors del nostre psiquisme, i emmalaltir-hi. I al seu torn, les malalties i trastorns físics influeixen en el nostre clima interior, generant mal humor, tristesa, decaïment, i fins i tot, en casos greus, tendència al suïcidi. Per sortir d'aquest cercle viciós, la reflexió de Meredith és lluminosa: ens ensenya a «obtenir profit del dolor, a reciclar-lo en benefici de la nostra ànima, de la

nostra activitat interior». No en va, hi ha pintors impeditos que pinten quadres magnífics amb el pinzell a la boca o lisiats en cadires de rodes que estudien carreres i inventen coses. Amb la seva incòmoda sordesa, Beethoven va compondre partitures genials; el cèlebre poeta anglès Milton, cec en els darrers anys, va compondre, dictant-la, la seva obra literària excepcional *El paradís perdut*. Per això deia el poeta alemany Alfredo de Musset: «L'home és un aprenent, i el dolor n'és el mestre; ningú no es coneix a fons fins que ha patit.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Ultreia! Sempre més enllà!

■ El Camí de Sant Jaume atreu cada any milers de persones

La diòcesi de Santiago de Compostel·la va registrar l'any 2006 més de 100.000 pelegrins davant dels 13 que hi van arribar el 1978. El final del segle XX s'ha revelat com una etapa pràcticament «medieval» pel que fa a l'extraordinari augment del pelegrinatge xacobeu.

Hi ha molts motius pels quals es pot peregrinar fins a Compostel·la però aquesta afluència massiva sembla indicar que al final del Camí hi ha un imant que atreu la curiositat i impacta centenars de milers de persones. En un temps en què els valors transcendents que

havien estat potenciats des del Camí que va donar forma a Europa semblaven desaparèixer, ens trobem davant d'un fenomen de recerca espiritual que ens retorna a l'origen de la cristiandat europea: Santiago de Compostel·la.

Hi ha tres elements essencials que configuren el pelegrinatge, tant en el cristianisme com en altres religions: el *pelegrí* que transita per un *camí* cap a un *lloc sagrat*. I en el seu camí cap al lloc sagrat, el pelegrí es troba amb el misteri: el viatge i l'arribada es duen a terme essencialment a l'interior del pelegrí. És un camí interior que el pelegrí recorre a partir del que viu durant la ruta, del que troba al seu pas i que són símbols del que interiorment experimenta. De la mateixa manera el poble d'Israel es va veure obligat a peregrinar quan va sortir d'Egipte per realitzar un recorregut espiritual en el seu interior i experimentar-se com a poble escollit estimat de Déu. I així, Jesucrist mateix s'autodenomina «Camí, Veritat i Vida» i ressalta que la fita de tot pelegrinatge cristià no pot ser pròpiament un lloc sinó el mateix Jesús. Peregrinar, recórrer el camí, aquest camí interior, és doncs una cosa inherent a l'home.

Per què peregrinem?

Aquest tret inherent a la persona l'empeny a descobrir que en el pregó del seu propi jo només hi ha una crida d'amor, que és l'única cosa que humanitza. En el Camí de Sant Jaume la persona es troba sovint amb situacions que la porten a experimentar aquesta crida d'amor, a respondre a la vocació de ser lliurement ella mateixa, a redescobrir uns valors que donava per sepultats. «Ultreia!», saluda un pelegrí. «Et suseia!», li contesten. Aquest és l'esperit del pelegrí, que segueix sempre la crida de l'amor, «més enllà» i «més alt».

SOROLL. Així, en la nostra peregrinació ens trobem davant un silenci interior desconegut que de sobte revela un soroll interior. Soroll de prejudicis, de ferides, de rancúnies, de decepcions que ens tanquen a la Gràcia de Déu, que no ens permeten relacionar-nos amb les altres persones, que distorsionen la realitat i ens posen a la defensiva. Per poder escoltar-les cal buidar-se interiorment, desallotjar els nostres sorolls i deixar espai a la realitat, i així descobrir Déu en el nostre interior, en els altres i en els esdeveniments de la nostra vida.

LÍMITS. En el Camí, l'esforç de cada dia ens hi porta a reconèixer els nostres propis límits: fem el que podem, no som

En el Camí els pelegrins esdevenen sovint exploradors d'ells mateixos.

màquines, sinó persones amb capacitats reduïdes. Com a la vida diària, hem d'aprendre que no som perfectes, sinó més aviat fràgils. Per l'experiència del Camí sabem que el dolor ens ajuda a descobrir positivament les nostres veritables capacitats. La nostra voluntat, perseverança i esforç es posen a prova i experimentem les conseqüències de les nostres decisions i per tant se'ns obren els ulls a la prudència veritable... Demà caldrà continuar caminant i hem de conservar forces de reserva.

NOMÉS EL NECESSARI. El Camí és una escola de discerniment entre el que és necessari i el que és superflu, perquè tot pesa i no podem carregar-ho tot. A la vida són necessàries poques coses, la nostra riquesa és a l'interior: «Allà on és el teu tresor, allà hi ha el teu cor.» Sempre és més important l'ésser que el tenir; ser diligent a l'hora de rentar la roba és millor que tenir més roba. El més bo és desemmascarar les manies que ens fan tenir complexos, tancats en l'egoisme, que ens

pesen i obstaculitzen el nostre camí i el nostre tracte amb els altres.

GRATUITAT. En el recorregut ens topem amb la natura, els pobles i la seva gent, l'art i la història, els hospitalers i els pelegrins. Tothom escapa a la lògica de l'intercanvi. Es van creuar un dia a la teva vida i, tal com van arribar, també marxen. Tampoc no és necessari identificar el valor de les coses amb el seu preu. Viure la gratuïtat de la vida en l'instant precis ens fa més humans, més dignes, més nobles.

ABANDÓ. Posar-se en camí exigeix abandonar-se d'angoixes, de preocupacions inútils. Abandonar-se per reposar-se en alguna cosa superior a si mateix; deixar de ser l'epicentre de la meua vida, tot superant aquest egoisme natural que m'encotilla i no em deixa créixer. Superar la inquietud de controlar-ho tot i acceptar dòcilment la guia de l'Esperit. Aquesta confiança i abandonament providencial ens indica que estem realment en camí. Posem la nostra estada

El Camí és una fita en la història de molts pelegrins.

en Déu, l'única construïda sobre roca, l'única segura.

PERDÓ. El perdó té un significat primordial en el pelegrinatge a Sant Jaume. No en va aquest camí de sacrifici buscar el que en l'edat mitjana es va anomenar la gran perdonança i, a vegades, fins i tot substituïa la pena de mort. Tots els pecats poden ser perdonats i per tant es pot tornar a una vida nova. Es busca, tot recorrent camins i arribant a Compostel·la, un optimisme radical fundat en la convicció que, per la Misericòrdia Divina, ningú no pot donar-se per perdut. Demanar perdó a Déu i perdonar-nos a nosaltres mateixos. I a través de la Misericòrdia deixar de tancar-nos en el passat, perquè una vegada que s'ha demanat perdó cal mirar endavant. I així és l'autèntic pelegrí, que Joan Pau II va descriure com aquell que «és, abans que res, un creient que, a través d'aquesta experiència de vida i amb la mirada fixa en la bravura de l'Apòstol, vol seguir fidelment Jesucrist».

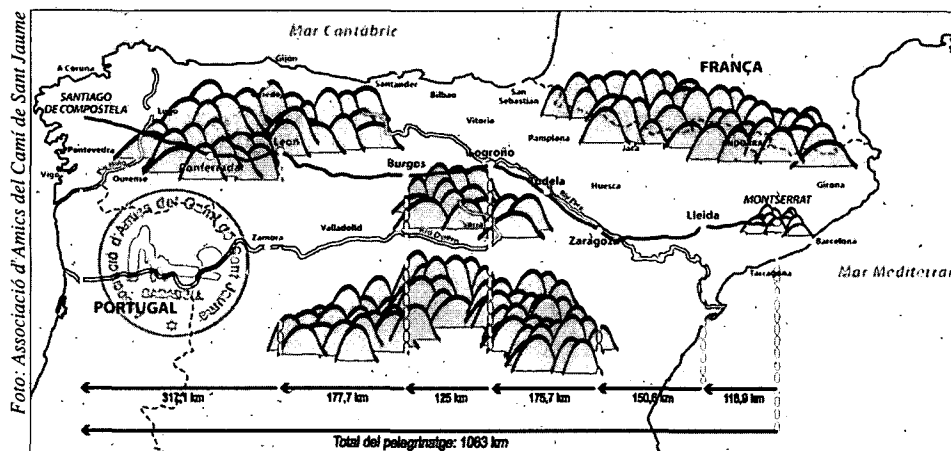
Rita Mondéjar

Els camins de Sant Jaume

■ Des del camí que surt de casa fins al camí que recorre tot Europa

Al llarg dels segles els pelegrins han traçat pas a pas camins que portaven a la tomba de sant Jaume, «el fill del tro». Els seus passos no només van dibuixar els senders pels quals transitaven els pelegrins, sinó també rutes que van propiciar, i per les quals es van vehicular, novetats jurídiques, administratives, constructives, artístiques, etc.

Consta als arxius que l'any 959 l'abat Cesari de Montserrat va peregrinar a Compostel·la. Arran d'aquest pelegrinatge es va produir una aflluència més gran de pelegrins que pernoctaven a Sant Pere de Roda, Vic, Sant Cugat o Lleida —que va arribar a tenir 7 hostipitals—, de camí a Santiago. Si bé històricament no s'ha conservat un traçat clar ni propi del Camí de Sant Jaume a Catalunya, existeixen associacions i amics del camí que des de fa uns anys

Plànol del Camí des de Montserrat.

recuperen camins històrics del territori català.

Montserrat, punt de partida

Així, el 1992 es va decidir triar com a punt de partida el monestir de Montserrat, tant per la seva situació estratègica, com per la seva referència espiritual. Al mo-

nestir de Montserrat el pelegrí és tractat com un hoste d'honor i pot compartir menjars i pregàries amb els monjos. Des de Montserrat hi ha dos camins que porten a Compostel·la. Un d'ells és el que passa per San Juan de la Peña per confluir amb l'altre camí aragonès a Santa Cilia de Jaca, fent un recorregut d'un total de 1.122 km. L'altre camí és el que, després de passar Lleida, travessa els Monegros per arribar a Saragossa i unir-se al camí francès a Logronyo. Aquest és el camí més directe des de Montserrat i consta de 1.089 km.

Sovint els pelegrins que emprenguin el camí des de Montserrat s'hauran d'allotjar en salons parroquials, cases rurals, residències, gimnasos o hostals, ja que fins al moment no ha estat possible crear una xarxa d'albergs per a pelegrins. Això no obstant, hi ha a Catalunya diverses associacions del camí de Sant Jaume que de mica en mica promouen, senyalitzen i tenen cura dels camins històrics que des de Catalunya porten a Santiago. (M.G.)

www.camisantjaume.com

www.amicsdelspelegrins.org

www.peregrinoslh.com

www.camigironasantiago.com

<http://usuarios.lycos.es/camisantjaumelleida>

Els camins que van fer Europa

Són molts i importants els aspectes que van donar forma a Europa a través del pelegrinatge a Santiago i li van forjar una història comuna, apart de les guerres i disputes. Certament el motiu del pelegrinatge era religiós, ja fos per obtenir una gràcia, el perdó o en acció de gràcies; però d'aquí se'n van derivar innombrables conseqüències que van contribuir al desenvolupament i a la configuració d'Europa. Gràcies als estrets vincles que es van propiciar en el moviment de masses que va suposar el pelegrinatge entre els segles XII i XV es va conformar, com ja va anticipar Goethe, el que avui entenem per Europa.

Primer Itinerari Cultural Europeu i Patrimoni de la Humanitat

Recollint l'aspecte multicultural del camí de Sant Jaume en el qual ressalten la trobada, la pluralitat lingüística, la lliure circulació i l'intercanvi d'idees, el Consell d'Europa va declarar el Camí de Sant Jaume el 1987 «Primer Itinerari Cultural Europeu», i va reiterar d'aquesta manera que en el Camí es troba l'origen de la identitat comuna europea. Aquests itineraris tenen l'objectiu de permetre als europeus que tornin a descobrir la seva identitat rellegint el seu patrimoni a la llum d'una història en què les influències culturals es van intercanviar gràcies a mercaders, navegants, estudiants, monjos o pelegrins. Així, la Declaració de Compostel·la adoptada també el 1987 pels representants del Consell d'Europa manifesta que aquesta institució «proposa avui la revitalització d'un camí que supera les distàncies, les fronteres i les incomprendensions. Aquest camí, altament simbòlic en el procés de construcció europea, servirà de referent i exemple per

a accions futures». El 1993 va ser declarat Patrimoni de la Humanitat per la Unesco.

Lliure circulació i protecció

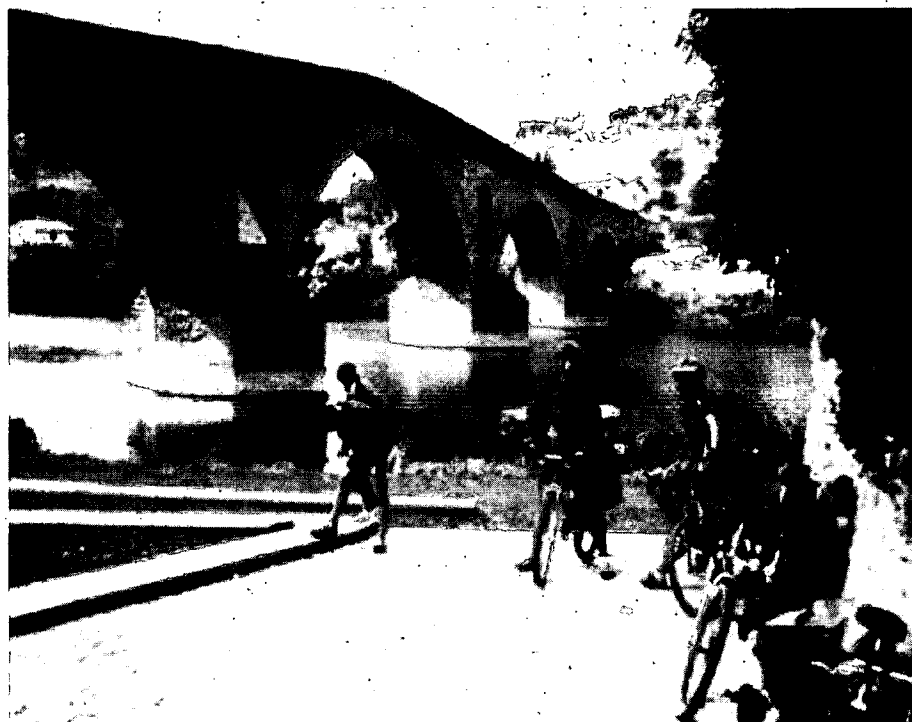
Un primer punt sorprenent que va sorgir en els camins que van fer Europa va ser la lliure circulació. Durant el viatge, que podia durar tant de temps com ells volguessin, estaven exempts del pagament de peatges, portatges i pontatges, i estaven protegits per l'estatut de pelegrins de possibles abusos dels qui es trobaven al seu pas. Van sorgir llavors una infinitat de documents que es van redactar per al bon funcionament i regulació de l'ús del Camí de Sant Jaume, molts d'ells d'abast internacional. La xarxa de

mesures per defensar el pelegrí de les avarícies dels hostalers, l'arbitrarietat dels impostos i les detencions era una autèntica cobertura legal. Amb aquest mateix objectiu de defensar els pelegrins es va fundar el 1170 l'Ordre Militar de Sant Jaume. Aquests monjos, ja fos en les seves tasques domèstiques, cavalleresques o d'apostolat, depenien directament del Papa. L'obligació d'acollir l'estrany que va de pas a un lloc sant que va enunciar sant Benet en la seva regla es troba també en la resta d'ordes monàstics. Moltes eren les abadies i priorats que acollien i defensaven els pelegrins. I així, per exemple, l'agermanament de San Juan de la Peña a Cluny va donar en el segle XI un gran impuls al monestir aragonès.

Infraestructures i organització

D'altra banda, els canvis en la xarxa de rutes romanes van comportar la necessitat de traçar una nova xarxa viària i de construir ponts, a més dels hospitals i catedrals. A l'Edat Mitjana es consideraven obres pies en les quals participaven activament prelats, abats, confraries i nobles. Els ponts es van construir al començament en fusta, però aviat van ser substituïts per altres de pedra. En aquestes ajudes es van abocar ermitans pietosos com sant Domènec de la Calzada o sant Joan d'Ortega. Els guals dels rius o els ports de muntanya eren punts difícils en els camins i sant Domènec, per exemple, va construir un pont per al pas de pelegrins, així com un hospital, i també va arranjar la ruta de Nájera a Radicellas. I la reina Mayor també va manar construir un gran pont de sis arcs a Puente la Reina per facilitar el pas dels pelegrins sobre el riu Arga.

Així doncs, al llarg del Camí de Sant Jaume, habitants i pelegrins van veure aparèixer barris d'artesans i comerciants que intercanviaven experiències, coneixements, mercaderies i als quals se solia donar el qualificatiu de francs. Aquests nous artesans i comerciants es van instal·lar també en els burgs de francs i de mica en mica van anar aconseguint estructures jurídiques i administratives que es van condensar en cartes o furs que dotaven d'una organització més gran els municipis. Des d'aquí es van estendre després a tots els regnes. I així Espanya es va adelantar a altres nacions europees en el naixement de les Assemblees del tercer Estat, que avui anomenem Corts. D'aquesta manera es va posar, de mica en mica, fi a una herència grecollatina que lligava l'home indeclinable al seu destí per atorgar-li llibertat.

La reina Sancha va facilitar el pas als pelegrins manant construir un pont allà on avui es troba Puente la Reina.

Testimonis

EDUARDO ILLA té 24 anys i va fer el Camí durant el maig del 2005. Viu amb la seva família a Santa Maria de Martorelles. Va decidir fer-se sacerdot fa dos anys. L'any vinent començarà el temps de Seminari.

Eduardo Illa reconeix que el va sorprendre la ruta xacobeà.

La raó principal que em va empènyer a fer el Camí de Sant Jaume era que tenia ganes de caminar. També és veritat que tenia ganes de reflexionar, veure món, conèixer gent, però bàsicament el motiu va ser que tenia ganes de fer-lo.

El vaig fer sol perquè era el mes de maig i tots els meus amics estaven ocupats.

Hi havia un sentit de recerca, però qualsevol decisió que prenc té també aquest sentit. Ni tan sols hi vaig buscar una dimensió espiritual «en ella mateixa». És veritat que hi ha llargues jornades en les quals camines sol i llavors, mentre camines, pots fer pregària. A mesura que avances pel camí em coneixia més en alguns aspectes i també entenia més el que Déu m'intentava dir lluny de l'atragament de Barcelona. El Camí afavoreix aquesta actitud, però si no hagués estat en mi mateix la disposició suposo que hauria estat només una llarga caminada. També em van impactar les persones i l'exemple que hi vaig veure. Vaig conèixer molta gent que cercava «alguna cosa». Però el que més em va impressionar i ajudar va ser veure persones cristianes que caminaven cap a Santiago com a expiació dels seus pecats, agraïment per una gràcia rebuda o per demanar una gràcia especial. Ho feien amb devoció i moltes gràcies, amb gran afecte «al Sant» i a la Mare de Déu. Vaig conèixer uns francesos acabats de convertir amb els quals vaig resar el Rosari. Vaig conèixer un italià sense dits al qual no vaig veure menjar, deia que el seu aliment era la Paraula de Déu. El vaig veure plorar de penediment quan em va parlar de la seva vida interior. I eren persones atentes a la resta, sense respectes humans i amb un gran cor. Desbordaven alegria malgrat tot, eren els més alegres que vaig conèixer en tot el Camí. Jo em vaig posar en mans de la Mare de Déu i em vaig encomanar al Sant i continuo caminant cap a Crist, passant pel Seminari i el ministeri ordenat, si Déu vol.

ANNA CASTILLO té 26 anys, és metgessa i viu a Barcelona. Aprofitarà 15 dies de vacances al setembre per fer el Camí des de Lleó.

Ja fa anys que la il·lusió de cordar-me cada matí les botes durant unes setmanes, i sortir a fer camí... ha anat creixent! M'agrada molt la idea de preparar una motxilla mig buida, per descobrir que realment calen poques coses per tornar cap a casa amb el sarronet de vivències i trobades més ple.

Em sembla que l'experiència d'intentar fer el Camí ofereix una pila de regals a viure! El regal de la il·lusió per convertir en objectiu cada petita etapa. El regal de la natura, el silenci, la descoberta d'indrets que no imàgino. El regal de l'esforç, la descoberta i acceptació dels propis límits. El regal de cadascuna de les trobades amb altres pelegrins. El regal de l'acolliment de cada final d'etapa. El regal de les estones més solitàries. Després d'un any i uns mesos de canvis intensos amb l'inici de la residència a l'hospital i noves experiències, sento una forta crida a marxar a fer camí. Potser perquè en molts moments m'he sentit perduda... s'ha accentuat el desig ferm i la set immensa de trobar més i més sentit al petit instant del dia a dia.

La idea és iniciar el tram del camí francès a la ciutat de Lleó a principis de setembre, i anar fent, xino-xano, fins on els peus arribin.

Anna Castillo és a punt per iniciar el Camí.

Marxo sola, amb ganes de trobar-me i descobrir-me un xic més. Amb ganes d'obrir-me a la trobada amb qui lliurement vulgui compartir una part de la ruta. I sobretot amb ganes de viure l'experiència de fer camí des de la fe. L'únic desig és seguir Jesús; estimar com Ell estima. Trobar els passos que m'ajudin a créixer en llibertat, abandono i confiança. Amb la il·lusió de viure l'Evangeli amb compromís i des de la quotidianitat que visc a Barcelona. En un moment en què em plantejo nous projectes, el Camí vol ser un parèntesi també de pregària i de relació més serena (i sense pressa!) amb Déu, per anar discernint nous passos a fer.

Josechu va preparar motxilles exquisides per als pelegrins de l'alberg de Tardajos.

JOSÉ LUIS ÁLVAREZ, JOSECHU, va néixer l'any 1956 a Madrid, on també viu. Es va especialitzar com a radiotelegrafista a la marina, encara que a finals dels vuitanta va donar el salt a la informàtica per poder dur a terme una vida més estable. A més de pelegrí, ha estat hospitaler a Tardajos (Burgos)

L'estiu del 1993 em vaig trobar recorrent en solitari el Camí des de Burgos. Necessitava temps per invertir i de mica en mica vaig esdevenir el meu company de viatge, em vaig anar sincerant amb mi mateix fins a límits insospitats. Com si es tractés d'una ceba vaig anar eliminant capes i capes, al meu cap hi venien records de la infància oblidats, baralles amb els meus germans, actuacions, decisions...

De tant en tant, en el Camí, sobretot si l'esforç és gran, et qüestionen què hi fas, per què no abandonar, però continues, aprens a conèixer el límit de les teves forces, a no exigir-te res que no puguis donar perquè el Camí no és una exigència sinó vida. Tampoc no t'acomodes, el Camí no és comoditat, és vida; et sobren moltes coses, aprens a valorar el que realment necessites, a prescindir dels accessoris; valors el gust de l'aigua, la calor d'un raig de sol, la immensitat d'una vista, la bellesa de la natura en estat pur. Aprens, aprens molt i la teva forma de veure les coses canvia profundament. El Camí em va canviar de mica en mica. Jo sóc catòlic però poc practicant. Això no obstant, en el Camí cerques respostes (encara que no et plantejis preguntes) i aquest efecte-ceba, aquesta eliminació de capes superflues, fa que el teu esperit es mantingui obert i sensible, estigui atent a detalls que habitualment no són perceptibles. He plorat amparat per la meua soledat com no ho feia des de petit, m'he confessat amb altres pelegrins refugiat en el meu anonim, de misèries que arrossegava com a cadenes, i que fins i tot havia oblidat; tot això i molt més m'alleugeria, m'alliberava i em feia més àgil espiritualment, i fa que acabis el Camí en un estat espiritual tan agradable, la teva percepció canvia de tal manera que necessites tornar al Camí tan aviat com et sigui possible.

Un dels puntals del l'èxit del Camí és l'hospitalitat. L'hospitaler ha d'haver estat pelegrí abans. Ningú millor que un antic pelegrí pot conèixer la importància de l'acollida i l'hospitalitat als albergs, el detall del tracte. També ha de realitzar uns cursats bàsics, tenir clares certes actuacions i regles bàsiques, ja que d'alguna manera serà ell qui accepti i rebutgi els pelegrins. Vius el camí de cadascun dels pelegrins que el comparteixen amb tu, i l'endemà, quan l'acomiaades, marxa amb tu. És impressionant l'estat en què arriben alguns pelegrins, arrossegant els peus, plens de butllofes. Nosaltres els fem massatges amb alcohol de romaní. També els oferim cafè o te i així s'obren amb confiança i poden parlar amb total llibertat, sobretot en les tertúlies de la nit en les quals tots, malgrat les diverses llengües que es parlen, ens hi entenem. L'endemà ens aixequem amb ells per oferir-los l'esmorzar, ja que a aquestes hores no trobaran res obert. Amb una abraçada i l'esguard sincer d'agraïment que tothom dona a l'acomiaçar-se, com si ens coneguéssim de tota la vida, l'esforç realitzat està més que pagat.

El futur del Camí es decideix en aquests moments. El Camí, tal com jo el vaig conèixer, es deteriora per l'augment de pseudopelegrins als quals hi ha gent que ha dit que és una forma divertida i barata de passar l'estiu, o aquells que només volen recórrer els 100 últims quilòmetres per aconseguir un «diploma» amb el qual vanagloriar-se a casa. El Camí, no ho oblidem, existeix des de fa segles i té un component espiritual importantíssim. Qualsevol decisió que prenguem ha de ser amb la consciència de l'existència i el perquè del Camí i el seu contingut cultural, religiós i etnològic.

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Del 14 al 16 de setembre

LOURDES

Amb motiu del 150è
aniversari de les
aparicions de Maria,
Amics de Catalunya
Cristiana organitza
Pelegrinatges a
Lourdes

relitur viatges GC 1045 D

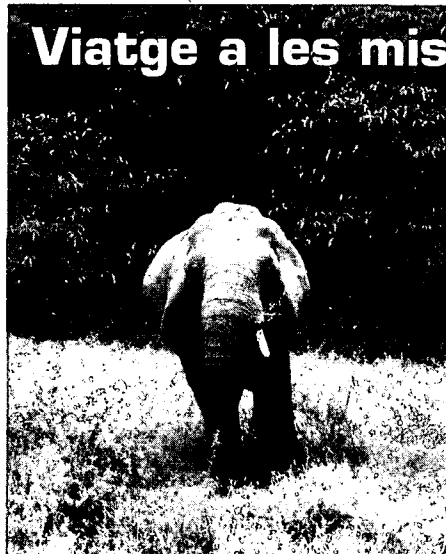

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
ZANZÍBAR**

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA

28 d'octubre del 2007

Beatificació de
Josep Casas Ros, seminarista

Fr. Joaquim de Sant Josep Casas Julià,
o.c.d. profés simple
—Josep Casas Julià—
fills d'Ordal i màrtirs per la fe.

INFORMACIÓ:

Parròquia Sant Esteve d'Ordal.
Dies laborables de 6 a 8 de la tarda.
Tel. 938 179 233

INSCRIPCIÓ:

Associació Amics de Catalunya Cristiana
Sra. Carme Soler i Solà

Places limitades

EL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

organitza una

PEREGRINACIÓ A ROMA

Amb motiu de la
beatificació del seminarista de Barcelona

JOSEP CASES ROS,

que morí màrtir durant la persecució religiosa
del 1936 i està enterrat a l'Ordal.

Tots aquells que ho desitgin s'hi poden afegir.

Per a més informació, telèfon **93 454 16 00**
(Secretaria del Seminari Conciliar de Barcelona).

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓Del 15 al 22 d'octubre de 2007

✓Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

Si vols viatjar a
Terra Santa de
manera espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. **934 092 700** - Fax **934 092 701**
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

Seguir Crist, «passaport» per a la vida eterna

■ Va afirmar Benet XVI en la seva intervenció durant l'«Àngelus» dominical

CASTELGANDOLFO.— Benet XVI va advertir el diumenge 26 d'agost els catòlics que hi ha la temptació d'«interpretar la pràctica religiosa com a font de privilegis o seguretats» per a la salvació, durant la celebració de l'Àngelus a la residència pontificia de Castelgandolfo, a 30 km de Roma.

«La veritable amistat amb Jesús s'expressa en la forma de viure: s'expressa amb la bondat de cor, amb la humilitat, amb la mansuetud i la misericòrdia, l'amor per la justícia i la veritat, l'interès sincer i honest per la pau i la reconciliació. Aquest, podríem dir, és el «carnet d'identitat» que ens qualifica com a autèntics «amics» de Crist. Aquest és el «passaport» que ens permetrà entrar en la vida eterna.»

Amb aquestes paraules, Benet XVI va reiterar, en la cita per a la pregària de l'Àngelus dominical, com han de ser els veritables amics de Crist i va insistir que «la salvació, que Jesús ha obrat amb la seva mort i resurrecció, és universal».

Davant de la temptació «sempre actual» d'interpretar la pràctica religiosa com a font de privilegis o de seguretats, Benet XVI va reflexionar sobre la paraula de Crist —«il·luminadora i al mateix temps desconcertant»— que proposava la litúrgia del diumenge 26 d'agost, tot evocant l'exhortació amb la qual Jesús respon a qui li pregunta «Senyor, són pocs els qui se salven?».

«Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran» (Lc 13,23-24), respon el Senyor, va recordar el Papa. Així mateix va insistir que el missatge de Crist contradiu els qui s'il·lusionen a esdevenir

privilegiats, ja que «tothom pot entrar en la vida, però tothom per la porta estreta». I va afegir: «No hi ha privilegis. El passatge a la vida eterna és obert a tothom, però és estret, perquè és exigent. Cal fermesa, abnegació, mortificació del propi egoisme.»

Universalitat de la salvació

També «l'Evangeli ens convida a considerar el futur que ens espera, davant del

igual per a tothom d'esforçar-se per seguir-lo i imitar-lo, prenent així, com ell mateix va fer, la seva pròpia creu i dedicant la vida al servei dels germans. Única i universal és, doncs, aquesta condició per entrar en la vida celestial.»

Per arribar-hi, va assenyalar Benet XVI, serem jutjats per les nostres obres: «Els agents d'injustícia seran exclosos, al mateix temps que seran acollits aquells que hagin fet el bé i cercat la justícia, a base de sacrificis. Per tant no tindrem prou amb presentar-nos com a «amics de Crist», vantant-nos de falsos mèrits.»

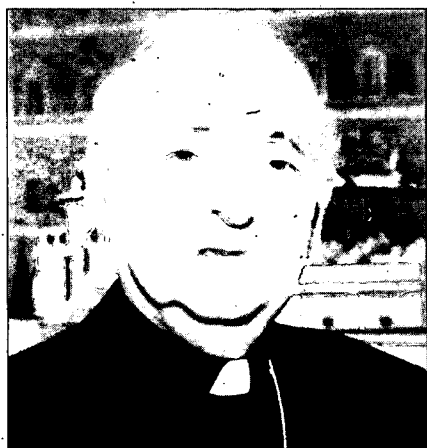
Introduint la pregària de la Mare de Déu, el Papa va encoratjar a pregar perquè Ella ens guiï i sapiquem comprometre'ns en el seguiment de Jesús: «Benvolguts germans i germanes, si nosaltres també volem passar per la nostra porta estreta, hem d'obstinar-nos a ser petits, és a dir, humils de cor com Jesús. Com Maria, Mare seva i nostra. Ella va ser la primera que va seguir el seu Fill, va recórrer

el camí de la Creu i va ser assumpta a la glòria del Cel, com vam recordar fa uns quants dies. El poble cristià la invoca com a *Ianua Caeli*, Porta del Cel. Demanem-li que ens guiï, en les nostres eleccions quotidianes, pel camí que condueix a la «Porta del Cel».» (Catòlico Digital)

El Sant Pare, durant la salutació després de la pregària de l'«Àngelus».

qual ens hem de preparar durant la nostra peregrinació a la terra», va subratllar el Sant Pare tot destacant novament la universalitat de la salvació, amb la qual Jesús, únic Redemptor, convida tothom al banquet de la vida immortal. A tothom, amb la mateixa condició: «Amb l'única condició

Muere el cardenal canadiense Édouard Gagnon

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha expressat el seu dolor després de rebre la notícia de la mort del cardenal canadenc Édouard Gagnon, p.s.s., als 89 anys, que va tenir lloc el 26 d'agost a Montreal. El purpurat era president emèrit del Consell Pontifici per a la Família i del Comitè per als Congressos Eucarístics. Va morir a la casa provincial dels Pares de Sant Sulpici, institut religiós al qual pertanyia des de feia setanta anys.

En dos telegrams de condol, adreçats a l'arquebisbe de Montreal, el cardenal Jean-Claude Turcotte, i al superior general dels religiosos sulpicians, el pare Lawrence Terrien, el Papa subratlla el «lliurament» d'aquest «fidel servidor de l'Església» a la formació de sacerdots i a la Santa Seu. «Que el Senyor el rebi en la pau i en la llum del seu Regne!», prega el Papa.

Al servei de la família

El nom del cardenal Gagnon ha estat relacionat durant molts anys amb el desenvolupament de la pastoral familiar després del Concili Vaticà II. Per a aquesta missió el va cridar a Roma el papa Pau VI el 1973, quan li va demanar que presidís el Comitè de la Família, després d'haver estat bisbe de Saint Paul, a l'estat d'Alberta, i rector del Col·legi Pontifici Canadenc de Roma (on viuen els seminaristes i sacerdots d'aquest país que estudien a les universitats pontificies).

En nombrosos fóruns va representar la Santa Seu per aixecar la veu en defensa de la família. Joan Pau II el va nomenar primer president del Consell Pontifici per a la Família, creat el 1981. El 1985 el va crear cardenal. Amb la mort del cardenal Gagnon, el Col·legi de cardenals està format actualment per 181 membres: 105 podrien participar en un conclave, ja que encara no tenen 80 anys.

Arquebisbe coreà, nunci apostòlic a Uganda

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat nunci apostòlic a Uganda l'arquebisbe coreà Paul Tschang In-Nam, fins ara nunci apostòlic a Bangladesh, segons va informar aquest dilluns l'Oficina d'Informació de la Santa Seu. El càrrec estava vacant des que l'arquebisbe Christophe Pierre va ser nomenat nunci apostòlic a Mèxic, el març del 2007.

Mons. Paul Tschang In-Nam va néixer a Seül l'octubre del 1949. Va ser ordenat com a sacerdot el 17 de desembre del 1976. Joan Pau II el va consagrar com a bisbe el 6 de gener del 2003, poc després de nomenar-lo nunci a Bangladesh. (Zenit)

Benet XVI podria crear nous cardenals

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI podria crear nous cardenals el pròxim mes de novembre. Els rumors publicats per la premsa italiana responen a l'actual composició numèrica del Col·legi Cardenalici. Amb la mort del cardenal canadenc Édouard Gagnon, p.s.s., als 89 anys, actualment hi ha 181 cardenals, dels quals 105 són electors en un eventual conclave, i 76 no electors (amb més de 80 anys). Atès que el nombre màxim previst per al nombre de cardenals electors és de 120, Benet XVI podria convocar un consistori per a la creació de cardenals d'almenys 15 purpurats electors.

Però podrien ser més, ja que dos cardenals faran en les pròximes setmanes els 80 anys. Es tracta del cardenal Angelo Soda-

no, degà del Col·legi Cardenalici, antic secretari d'Estat, i del cardenal Edmund Casimir Szoka, arquebisbe emèrit de Detroit i president emèrit de la Comissió Pontificia per a la Ciutat del Vaticà. El Papa podria crear, a més, cardenals a altres bisbes o sacerdots de més de 80 anys, que no tindrien dret a participar en un conclave. (Zenit)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Descobreix nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Perú

El cardenal Bertone visita les zones devastades pel terratrèmol

■ El secretari d'Estat del Vaticà transmet als afectats la solidaritat del Papa

Diverses esglésies van quedar destruïdes.

El cardenal Bertone va comprovar els efectes del sisme.

LIMA.— Al mig d'una multitud de fidels damnificats que el van rebre amb entusiastes mostres d'afecte, el cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vati-

cà, va expressar el 24 d'agost passat «la salutació, la solidaritat i la benedicció» de Benet XVI a tots els peruans, especialment al afectats pel sisme.

El secretari d'Estat del Vaticà, acompanyat pel cardenal Juan Luis Cipriani Thorne; Mons. Miguel Cabrejos, president de la Conferència Episcopal Peruana; Mons. Rino Passigato, nunci apostòlic, i altres prelats, va presidir una litúrgia al costat del santuari destruït del Senyor de

Luren, al cor religiós de la zona afectada pel terratrèmol del 15 d'agost.

Sobre la tarima es trobava la imatge del Senyor de Luren, que va sortir intacta del terratrèmol malgrat l'esfondrament de bona part del temple, i una imatge de la Mare de Déu del Carme. Durant la cerimònia, el

cardenal Bertone va saludar el bisbe d'Ica, Mons. Guido Breña, i li va entregar el milió d'euros donats per l'episcopat italià.

L'actual situació que viu el Perú, va assenyalar el cardenal Bertone, «ens ensenya a tots a tenir una esperança forta en el Senyor de Luren i en Maria, la seva mare». El purprat va saludar amb emoció i afecte, davant d'una multitud de fidels que escoltaven amb atenció, «a tots els voluntaris, a totes les autoritats, a tots els que ajuden en aquest moment difícil de patiment».

«En aquesta celebració —va prosseguir— recordem especialment les víctimes, els ferits, tots aquells que sofreixen». I va afegir: «Amb un afecte particular i fratern em sento molt proper a tots. Jo voldria saludar-vos a tots i cadascú de vosaltres, però m'és impossible. I a tots us vull fer arribar la salutació cordial, la solidaritat i la benedicció de Sa Santedat Benet XVI.»

«En aquests dies de gran preocupació i pena, el Sant Pare segueix amb una gran sol·licitud la vida de l'Església al Perú i sobretot la vida de l'Església a Ica. Que la seguretat de la seva proximitat espiritual i material serveixi de consol per a tota la nació peruana», va explicar el Cardenal Bertone. Va destacar també que, malgrat l'esfondrament del temple del Senyor de Luren, la imatge havia quedat intacta. «Aquest és el signe que el Senyor està al mig de nosaltres i vol romandre al mig de nosaltres», va indicar. El secretari d'Estat del Vaticà i la seva comitiva van viatjar a Pisco, la ciutat més afectada pel terratrèmol.

Al matí, el cardenal Juan Luis Cipriani, primat del Perú, va rebre la visita del cardenal Bertone al palau arquebisbal de Lima i va visitar les capelles de la catedral. «Per nosaltres la presència del cardenal Tarcisio Bertone és reconfortant i esperem que també ajudi a generar un clima d'esperança a tota la gent que està patint després del recent terratrèmol», va dir el Cardenal Cipriani. Un cop visitada la catedral, el cardenal Bertone es va dirigir al Palau de Govern on va ser rebut en una audiència privada pel president, Alan García. Allà va rebre la condecoració Ordre El Sol del Perú en el Grau de Gran Creu. (ACI)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població

Província

C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Titular

Entitat

Oficina

DC

Data

Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

S'ha celebrat el IX Congrés Eucarístic Nacional

LIMA.— Amb el lema «Jesús es va entregar per nosaltres per què en Ell tinguem vida», es va celebrar entre el 27 i el 30 d'agost el IX Congrés Eucarístic Nacional al Perú. La inauguració va comptar amb la presència del cardenal Bertone, que va afirmar que aquest congrés «és com una peregrinació al cenacle per reviuire el drama de l'últim sopar, quan Jesús va anticipar en el sagrament la seva mort per nosaltres a la Creu». «És una oportunitat extraordinària de viure novament el misteri de la salvació», va afegir.

Entre els temes de reflexió de la trobada va destacar «L'Eucaristia, pa de vida per als deixebles de Crist», «Família i Eucaristia», «Sacramentum Caritatis» i «Els joves i l'Eucaristia». En el marc del congrés va tenir lloc la consagració del Perú a la Mare de Déu. (NE)

VATICÀ

Missa a Roma per les víctimes del sisme

CIUTAT DEL VATICÀ.— A iniciativa de l'embaixada del Perú davant de la Santa Seu, el 23 d'agost a la tarda es va celebrar a Roma una missa solemne en memòria de les víctimes del terratrèmol que va afectar el sud del Perú el 15 d'agost passat. La concorreguda celebració litúrgica es va dur a terme a la basílica de Sant Camil de Lelis, de la qual és titular l'arquebisbe de Lima, el cardenal Juan Luis Cipriani Thorne. Va ser presidida pel cardenal Giovanni Battista Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes i president de la Pontificia Comissió per Amèrica Llatina de la Santa Seu.

Al final de l'eucaristia, el cardenal Re va declarar: «Estic molt agraït als ambaixadors del Perú per la iniciativa d'aquesta

trobada de pregària. Volem tots, i ho faig també com a president de la Pontificia Comissió per Amèrica Llatina, estar molt a prop amb els qui pateixen al Perú.» El cardenal Julio Terrazas, arquebisbe de Santa Creu i primat de Bolívia, es va sumar a la celebració eucarística, concelebrant juntament amb els altres sacerdots peruans i italians, entre els quals el superior general de l'ordre dels Agustins a Itàlia.

El cardenal Juan Luis Cipriani va dirigir una carta al cardenal Re amb motiu d'aquest acte religiós, mitjançant la qual va invitar els presents a unir-se a la pregària de l'Església al Perú i a portar paraules de fe, esperança i ajudes materials concretes a les víctimes del recent terratrèmol en el país sud-americà. (Zenit)

Espanya

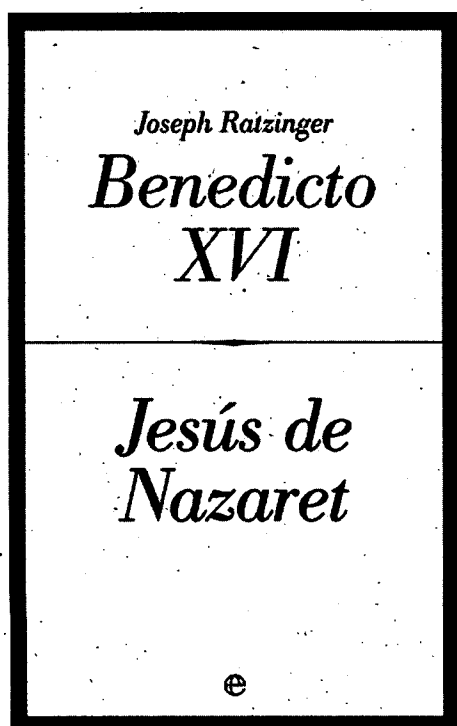
Es publica en castellà el llibre de Benet XVI sobre Jesús

■ A dia d'avui, s'han venut en tot el món més de 1.500.000 exemplars

MADRID.— Joseph Ratzinger ha escrit més de 100 llibres. Benet XVI, només un. El 28 d'agost passat va sortir a la venda l'esperada edició espanyola de *Jesús de Nazaret*, el primer llibre que firma com a Pontífex. Editat en castellà per La Esfera de los Libros, la primera edició del volum (50.000 exemplars) es va esgotar el mateix dia de la seva publicació pràcticament a totes les llibreries del país. Està previst que la versió catalana vegi la llum a la tardor, a càrrec de l'editorial Claret.

El llibre va sortir a la venda a les llibreries italianes el 16 d'abril passat, coincidint amb el 80è aniversari de Joseph Ratzinger. *Jesús de Nazaret* és la primera part d'una obra que constarà de dos volums. En aquest primer volum s'hi analitza la vida pública de Jesús, des del baptisme al Jordà fins a la transfiguració, quan els deixebles Pere, Jaume i Joan van veure com «el seu rostre brillava com el sol, i els seus vestits es tornaven blancs com la llum» (Mateu 17,2), i com apareixien al seu costat Moisès i Elies.

El seu objectiu és, tot partint dels Evangelis com a font històrica, demostrar que «Jesús no és un mite». Així, el Papa diu a la introducció: «He intentat presentar el Jesús dels Evangelis com el Jesús real, com el "Jesús històric" en el sentit propi i veritable. Estic convençut i confio que el lector pugui també veure-ho, ja que aquesta figura resulta més lògica i, des del punt de vista històric, també més comprensible que les reconstruccions que hem conegut en les últimes dècades. Penso

Portada de la versió castellana del llibre.

que precisament aquest Jesús —el dels Evangelis— és una figura històricament sensata i convincent.»

La primera edició del volum en castellà (50.000 exemplars) es va esgotar el mateix dia de la seva publicació. La Esfera de los Libros ja ha posat a la venda 30.000 exemplars més de *Jesús de Nazaret*. D'aquesta forma es confirmen les previsions que el primer llibre del Papa es convertirà en el fenomen editorial de la tardor, comparable al que ha passat a Itàlia i a altres països on ja s'han publicat diferents versions del llibre.

«El llibre, de 448 pàgines, és fruit de l'experiència, personalíssima, del sutil teòleg cridat a convertir-se en el succe-

sor de Pere», explica l'editorial en un comunicat. I afegeix: «Per una banda, es tracta d'un text pastoral en el qual, a través d'un extraordinari comentari de l'Evangelí, s'ofereix una introducció als principis del cristianisme que permet al lector implicar-se en el tema i deixar-se tocar pel missatge de Jesús. Per una altra banda, l'obra constitueix un assaig que conserva el teixit rigorosament científic característic dels escriptors i discursos de Ratzinger com a teòleg.»

La Esfera de los Libros va presentar l'obra als mitjans de comunicació dilluns 3 d'agost a la llibreria Neblí de Madrid, que va comptar amb la intervenció de Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola. A finals de setembre, l'editorial organitzarà un acte públic en el qual representants de l'Església i intel·lectuals analitzaran la visió de Jesucrist oferida per Benet XVI. (C.C.)

Bisbes de les diòcesis basques demanen la desaparició d'ETA

MADRID.— Els bisbes de les diòcesis de Bilbao, Sant Sebastià i Vitoria han fet públic un comunicat en què condemnen durament l'acció terrorista del 24 d'agost passat contra un quarter de la Guardia Civil a Durango. En quatre punts, Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao; Mons. Juan María Uriarte, bisbe de Sant Sebastià; Mons. Miguel Asurmendi, bisbe de Vitoria, i Mons. Carmelo Etxenagusia, bisbe auxiliar de Bilbao, expressen el seu pesar per l'explosió del cotxe bomba que va ferir dues persones i va causar quantiosos danys materials.

En el primer punt de la missiva, els prelatos condemnen l'acte terrorista. En segon lloc, manifesten la seva proximitat i record a la pregària pels ferits, els seus familiars i amics. En el tercer punt els bisbes són clars: «Volem demanar un cop més la desaparició d'ETA.» L'últim punt del comunicat dels bisbes de les diòcesis de Bilbao, Sant Sebastià i Vitoria és la seva renovació del compromís per la pau i, en aquest sentit, animen la comunitat diocesana a «pregar i treballar per ella». (Zenit)

PERÚ

Càritas reparteix 583 tones d'ajuda als damnificats pel terratrèmol

LIMA.— Dissabte 25 d'agost, només deu dies després del violent sisme que va arrasar la regió de pisco, Càritas Perú feia públic un breu i detallat balanç de l'ajuda humanitària distribuïda als damnificats a les ciutats d'Ica, Chincha, Pisco, Cañete, Yauyos i Castrovirreyna. A través de la campanya d'emergència organitzada per Càritas Perú, fins al 25 d'agost s'havien distribuït, entre altres, els següents productes: 230.809 quilos d'aliments, 173.612 quilos de roba, 149.507 litres d'aigua, 11.847 quilos de mantes i 1.512 quilos de medicines.

De les 34.000 famílies afectades pel terratrèmol, Càritas Perú està atenent 11.000 famílies, un terç del total dels damnificats. A la diòcesi d'Ica, s'està

prestant assistència a 9.000 famílies (5.000 a Ica, 3.000 a Pisco y 1.000 a Chincha), mentre que a la diòcesi de Cañete, s'atenen 1.000 famílies i 1.000 més a la de Huancavelica.

La gran tasca de socors a les víctimes que lidera la xarxa de Càritas al Perú està sent possible gràcies a l'ample recolzament social que rep per part de milions de donants privats i centenars d'entitats locals que, juntament a una generosa contribució econòmica, estan posant a disposició de la institució importants partides d'ajuda en espècie. Dins la campanya «Càritas amb Perú», s'ha habilitat el següent telèfon per informació i donacions: 902 339 999. (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Evangelitzar Catalunya

L'any 1985 els bisbes de Catalunya publicàrem un document que en gran part és ben actual: Arrels cristianes de Catalunya. Tanmateix, avui hi ha moltes coses que han canviat al nostre país i al nostre món. Per això aquest any hem publicat un altre document que ve a ser com una segona part. L'hem publicat amb aquest títol: Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor. Amb motiu de la Diada Nacional desitjo recordar alguns dels seus continguts.

Els bisbes constatem que la nostra societat es va situant globalment fora de la vida de l'Església i, també, en formes i graus diversos, de la fe en Jesucrist. Potser una part d'aquesta crisi no fa més que evidenciar la poca consistència del que, en circumstàncies passades, semblava una vivència religiosa àmpliament majoritària. En el nostre Occident estem, més aviat, davant d'un allunyament cada vegada més radical de la fe i de l'antropologia cristiana.

Els cristians som interpel·lats per aquesta realitat i cerquem en Jesús la resposta. Ens cal assumir plenament que la nostra situació en aquest començament del segle

XXI, com en molts països de la Unió Europea, és de missió. Un impuls missioner que Benet XVI expressa de múltiples formes i que es concreta en l'anunci de Déu Amor com a centre de tot el missatge cristià.

El sentit de la missió projecta les comunitats cristianes cap endavant. No ens hauríem de lamentar tant de certs canvis culturals. El llevat cristià pot fer fermentar moltes cultures, també la que avui veiem néixer i que sovint ens desconcerta.

Tanmateix, a ningú no hauria d'incomodar la veu profètica de l'Església sobre la vida familiar, social i política, fins quan va contra corrent d'estats d'opinió àmpliament difosos. Si aquesta veu callés, seria el nostre conformisme el que privaria la societat d'un vella saviesa que els cristians hem rebut de dalt i que ha estat present i activa en les arrels de la nostra antropologia i de la nostra identitat.

Constatem la marxa accelerada, comparativament amb els altres estats europeus, amb què, en algunes matèries, els nostres legisladors avancen cap a una normativa civil cada cop més allunyada de l'humanisme

cristià. Els nostres tocs d'atenció com a pastors de l'Església tenen sempre un caràcter i sentit de proposta enriquidora que apel·la al valor transcendent de la persona i salva la societat del risc d'un pensament únic, que tot ho aplanar i uniformitza.

Els cristians voldríem veure més reconeguts a Catalunya valors fonamentals com el do de la vida, des de la concepció a la mort natural. Voldríem, igualment, que la família fos més valorada i recolzada, sense que es vegi suplantada o ofuscada per altres formes o institucions diverses. Demanem, simultàniament, el dret de tota persona a unes condicions de vida dignes, lluny de qualsevol forma d'explotació. En el terreny de l'ensenyament, aspirem a veure més plenament respectat el dret dels pares a decidir el tipus d'educació —també pel que fa a la religió i a la moral— dels seus fills.

És ben cert que la ciutadania no l'atorga ni l'afaiçona al seu gust l'Estat: és una condició prèvia dels ciutadans reals, amb les seves maneres de pensar plurals, amb la seva llengua i cultura, també amb la seva fe i amb les seves opinions culturals i polítiques, que totes les administracions han de servir.

El treball eclesial que cal fer avui és l'anunci de Jesucrist, perquè com ha afirmat Benet XVI, hom esdevé cristià per la trobada personal amb el Senyor.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Terra Santa

He tornat fa poc d'un pelegrinatge a Terra Santa. Durant vuit dies he tingut la sort de conèixer, per primera vegada, la terra de Jesús. Un pelegrinatge a Terra Santa suposa posar-se en camí amb el desig de trobar-nos amb Crist, amb el Crist viu i ressuscitat. Els llocs santificats per la seva presència: allí on va néixer, viure, morir i ressuscitar. Els llocs on va viure tan intensament la Mare de Déu, Maria, i els apòstols. És també el país on va començar l'Església ara farà aviat dos mil anys.

Ha estat un pelegrinatge que portava un motiu afegit: representar el Misteri de l'Assumpció de Maria al cel, que des de fa més de 25 anys es representa a la Selva del Camp. I fer-ho a la Basílica de la Dormició, el lloc on es commemora el que es representa i es canta

en el Misteri. L'actuació dels selvatans va ser un èxit. El Temple estava ple de gom a gom, i sense un sospir es van seguir els cants que foren interpretats amb una gran emoció. Era una fita molt esperada. He d'agradir de cor la il·lusió i la professionalitat d'aquest grup que fa del misteri una veritable pregària.

Visitar els llocs sants hauria de ser el desig de tot cristià. Els noms de Betlem, Nazaret, llac de Tiberíades, Canà, i sobretot Jerusalem, ens fan entendre molt millor els evangelis, la Bona Nova que Jesús ens va portar, i també ens ajuda a llegir i contextualitzar millor els restants llibres de la Bíblia.

L'afluència de gent de tot el món, la barreja de cultures, la devoció amb què es prega davant l'estrella que ens indica el lloc del naixement de Jesús a Betlem,

o fer un petó a la llosa del sepulcre que veié la resurrecció de Jesucrist, deixa una forta petjada al cor, no deixa indiferent a ningú. Són moltes les vivències, reflexions, pregàries i també propòsits que la visita als llocs sants suscita en un pelegrinatge.

I junt amb el goig, també s'experimenta el patiment de tanta gent, dividits pel mur de la vergonya, com el va anomenar Joan Pau II. Una terra lacerada per les divisions, els odis, les mentides. Penso que a nosaltres sols ens toca pregar perquè els responsables polítics vulguin —i puguin— trobar una solució a aquest conflicte que dura ja molts anys. Que el missatge central de Jesús, «estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat», es pugui viure de veritat en la seva terra.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Mn. Antoni Bordàs
Rector de Sant Jaume d'Enveja

Una pregunta i moltes respostes

Un dia vaig anar a visitar una família i em vaig trobar un noi a la porta. Era jove, ben plantat, ja treballava i em va dir, només veure'm: «Jo no crec en Déu.» Aquesta frase tan personal em va deixar una mica sorprès, però li vaig respondre de seguida: «*Excusatio no petita, accusatio manifesta*» que traduït significa: «Excusa no demanada, acusació manifesta.» Amb això volia dir-li que, així com sense preguntar-li res, en certa manera s'acusava de no creure, volia significar que el tema el preocupava, i força.

Perquè, és clar, no és un tema banal el de la fe, el fet de creure en Déu. Se n'ha parlat molt i se'n continuarà parlant. Aquest ateisme en moments sincrònics de la història ha tingut diferents significats. Els cristians van ser condemnats a les feres, als turments en l'època de l'imperi romà. Eren considerats ateus perquè no volien retre culte als déus de l'imperi i al seu emperador divinitzat. Era una mena d'ateisme social, convingut. Els qui van ser condemnats per heretges a l'època en què va durar el tribunal de la inquisició negaven alguns dels dogmes fonamentals de la fe cristiana. El braç clerical els declarava heretges i el braç civil els condemnava.

Alguns pensadors dels temps moderns, d'alguns segles anteriors al nostre, s'esforçaven a negar l'existència de Déu, i proclamaven l'hora de l'home que ja havia arribat, plantejaven aquesta disjuntiva: o Déu o l'home. Va haver-hi un ateisme militant i virulent que atacava de valent, volia fer desaparèixer tota mena de religió i deien a l'Església que tenia els dies comptats. No va ser així. En l'actualitat a l'actitud de no creure més aviat se l'anomena *agnosticisme, indiferència*, que és molta, fonamentada en

la societat de consum, a gastar, a tenir objectes i viure, però també aquest és un camí que s'esgota.

La pregunta d'aquell noi significa que tots portem el problema de la fe dins nostre i ens preguntem: per què crec en Déu? Hi ha moltes evidències de l'existència de Déu? Veiem l'origen de la vida, l'existència del nostre planeta terra, la realitat del bé i de la bondat al món, també del mal i la mentida, ens preguntem vers on caminem, quin significat té la nostra existència. Preguntes que reclamen el pensament religiós.

Crec que la majoria de la gent viu plàcidament, almenys en la nostra societat occidental, en la seva vida còmoda, indiferent, tot-hom vol viure bé. Amb això, vull significar tenir moltes comoditats, viatjar, i ja va bé.

Hi ha una pregunta més enllà de tot pensament humà, necessari, bo, que no exclou la pregunta present, la que obre al pensament d'allò religiós. Si no es dona resposta a aquesta pregunta, si no se soluciona, sovint l'home arriba a una pseudoreligió. Llavors s'equivoca, perquè Déu és més enllà de tot altre ésser humà, més enllà del nostre pensament que il·lumina l'existència humana. En la reflexió que

fem sobre Déu, endemés del nostre raonament que ens pot portar a la fe, cal acceptar que Déu s'ha revelat a l'home d'avui i de sempre, per orientar-lo, per estar amb ell, per ser com el seu company de camí. Llavors vénen unes normes, una vivència i uns encontres personals que renoven la vida i la transformen i obren l'esperit de l'home al que ell desitja, que és transcendir-se, no pel seu esforç, sinó per la gràcia de Déu que el renova cada dia.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Respectar la veritat

S'ha escrit que «quan el llenguatge es definia com a lloc de la veritat, Epimènedes, del segle VI abans de Crist, va gosar dir: «Tots els cretencs són uns mentiders.» En aquest moment la veritat grega s'estremí. Tanmateix, nosaltres convivim amb les mentides com una cosa natural.

La frase, tan solemne, és certa. Els mitjans de comunicació estan plens de mentides. O bé reporten les mentides que profereixen els diversos líders o estan interessats a difondre interessades mentides referides a la política, a l'economia, a l'educació... Perquè els mitjans poden tenir interessos propers a qui menteix. Hi ha qui sap surar en tota situació per viure situat.

Mentir és l'acció de manifestar quelcom que no respon a la veritat. Una manera de parlar o de comunicar amb la intenció de dir coses falses. La mentida, doncs, és detestable. Cerca un objectiu determinat: aconseguir la direcció del pensament i de l'obrar del receptor, és a dir, de l'oient, del lector o de l'espectador... És la meta de tota publicitat. Hom coneix la dita que una mentida, repetida moltes vegades, es converteix en una veritat, en el sentit que la falsedat passa per ser una veritat.

La publicitat té unes determinades lleis i ofereix,

moltes vegades, vendre idees o objectes sense considerar la moralitat o no de la cosa que es vol assolir o imposar. Com si qualsevol mitjà fos lícit per obtenir una finalitat. La mentida esdevé una estratègia social per endossar el que sigui. De vegades, empassar-se una mentida sembla quelcom molt natural, com si nosaltres mateixos ens hi avinguéssim. Com si ens agradés acceptar mentides. Com ens podem «adherir» a veritats «oficials» referides a les més diverses situacions de la vida! Fins i tot a les de l'apassionat món de l'esport.

Recordo una persona que solia apel·lar al diari o a la televisió com a garantia de la veritat. En canvi, sabem que prima la intel·ligència davant de qualsevol oferta. Perquè, enfront de tota mena de reclams que ens volen captivar, l'actuació humana s'ajusta segons la veritat. Formar persones crítiques, que sàpiguin on tenen la mà dreta i la mà esquerra, és de primera necessitat en l'educació dels joves i dels infants. Uns i altres tenen dret a conèixer la realitat i a decidir ajustadament a la mateixa. ¿Com vol assolir infants i joves responsables una societat que, descaradament, es dedica a l'esport de la mentida? La collita depèn de la sembra. Què demana una vertadera democràcia?

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Bo, bonic i barat

Recordo quan fa temps llegíem Maxence van der Meersch i ens assabentàvem de l'existència dels sindicats revolucionaris. Quines imatges més romàntiques. Van arribar altres temps i els sindicats van deixar de ser llegendaris. Les comunicacions es van pertorbar i vam descobrir que hi ha un sindicat petit, però amb molt de pes, el dels pilots.

Aquesta introducció llarga l'escric quan vull parlar de l'Església. Es diu que la nostra joventut actual valora al màxim la família i que condemna a l'últim lloc la Santa Mare Església. I penso, quina mena de família s'aprecia tant? Perquè el ventall d'imatges que s'ofereix sota aquest nom és tan divers que no sabem si els enquestats es referien a alguna en concret. Crec que, potser, més que la família, el que es valora és la llar familiar, un habitatge barat de supervivència per a molts, de manera que, com em deia un noi: «Casa meua és com un hotel, cadascú hi entra i en surt quan vol i no cal dir quan tornes o a on vas.»

Penso que, perquè la gent conegui més coses de l'Església, caldria fer una vaga. Imagineu-vos que un matí les monges del Cottolengo encreuessin els braços i deixessin els malalts al carrer. Penso si també ho fessin les Germanetes dels Pobres, les oficines de Càritas, les cases d'acollida dels Camils, les institucions de rehabilitació de drogoaddictes promocionades per gent de missa, les associacions d'ajuda a immigrants, amb papers o sense. He esmentat llocs del país que conec molt bé. Gràcies a Déu, n'hi ha molts més, i si estenem la mirada arreu del món, aquesta vaga seria patètica. Leproseries, hospitals de les selves espesses o de regions allunyades i desèrtiques, orfanats, escoles amb sòstres de palla o sota els arbres.

N'hi ha molts que pensen que l'Església només és la jerarquia i que és el més valuós. (Cal dir que en reconec la necessitat.) Torno al terreny de les imatges. Si fos així, creuríem que el més important en l'àmbit de l'aeronàutica són els accionistes de l'empresa. Quan estem en un avió sabem que som a les mans dels pilots. He conegut pilots i controladors. Imaginem-nos qualsevol d'aquests dins d'un A380, ens semblarien minúsculs. Fins i tot les hostesses elegants ens cridarien més l'atenció. No obstant això, si hi ha fluctuacions o quan aquest gran ocell s'aproxima a la pista d'aterratge i ha de tocar terra amb suavitat, pensem en la transcendència que té la perícia del comandant i el seu copilot. En aquests moments no pensem en els accionistes ni en els gerents de l'empresa.

Al món li surt molt barat que hi hagi cristians lliurats a totes aquestes tasques de les quals he parlat. No hi ha res més bonic que una germana quan acull un moribund. El nostre món es conserva bo perquè hi ha molts cristians que viuen la seva vocació cristiana caritativa, radicalment. Encara que no vesteixin capes magnes, ni surtin per televisió proclamant les doctrines. Tots sabem que aquí es poden tancar alguns col·legis o que poden desaparèixer hospitals dels nostres, tutelats per ordes religiosos, però que allà on hi ha la pobresa més absoluta, la presència cristiana és insubstituïble.

Un dels problemes de la nostra joventut actual és la ignorància, el fet de no saber que no se sap. Per això, no aprecien, perquè la desconeixen, la tasca de l'Església. Sincerament, falla el departament d'informació, cosa de la qual s'haurien de responsabilitzar els seglars.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

Proximitat

Quan la decisió per solucionar un problema està lluny del problema, hi ha moltes possibilitats que no se solucionin, que s'agregui o que es faci crònic. L'experiència de Renfe Rodalies a Barcelona obeeix a aquest principi. Perquè la protesta se senti a 600 kms de distància ha d'aconseguir un gran volum. Els responsables tenen altres entorns més agradables, com el de Renfe Rodalies de Madrid, per distreure's amb queixes de la perifèria. La situació ha arribat a tanta gravetat que els viatges esporàdics dels caps del Ministeri de Foment, ministra inclosa, no han servit de res. Discursos i promeses, anàlisis tòpiques i superficials, que no modifiquen una realitat que s'obstina a ser esquerpa per als usuaris. Jocs de xifres en inversions, mentides i mitges veritats... Només amaguen la incompetència i la manca d'atenció en una zona que col·labora en impostos d'una manera desproporcionada a les compensacions que rep. La premsa capitalina i alguns mitjans de comunicació juguen amb les etiquetes d'insolidaritat, de queixes constants i de victimisme que s'atribueix als catalans. Hem arribat a tal punt que el secretari d'Estat d'Infraestructures del Ministeri de Foment, Víctor Morlan, s'ha desplaçat durant uns mesos a Barcelona per intentar arreglar tot aquest estrall. Cal fer-hi alguna cosa quan les eleccions generals estan a la vista. Quin criteri han adoptat? La proximitat, és a dir, apropar la decisió al problema. Llàstima que s'ha vist tard. Llàstima que sigui només per a uns mesos. Per què no pot ser una decisió política constant? Madrid traspua inversions pertot arreu perquè allà hi ha els que prenen les decisions. La proximitat els porta a aquest resultat.

No tot es resol amb la proximitat física. Hi ha també la proximitat política. Com pot ser que els representants d'un partit català federat defensin la ministra en la seva compareixença quan és reprovada per la resta de grups parlamentaris? Els nostres parlamentaris, siguin del partit que siguin, de qui estan més a prop? Dels grups polítics estatals o dels ciutadans que els han votat? Els ciutadans de Catalunya hem experimentat aquí també una llunyania, una orfandat autèntica. Ser moneda de canvi per a estratègies de partit a nivell d'Estat. Si ni tan sols els nostres ens defensen en un cas que clama al cel, qui ho farà? S'intentarà amagar el problema amb unes inversions mal fetes i a destemps en comptes de planificar de manera intel·ligent i justa uns serveis utilitzats diàriament per tants milers de ciutadans.

El criteri de la proximitat és vital en la democràcia. Les llistes tancades faciliten que els que hi són donin prioritat al partit sobre els ciutadans. Són més fidels a les sigles que a les urnes. La democràcia cedeix el seu lloc a l'interès dels partits polítics i els votants perden desitjos de disposar les paperetes durant les jornades electorals. Les Autonomies es fonamenten en aquest criteri de proximitat, que és causa directa del desenvolupament que han experimentat moltes regions.

Catalunya està cada vegada més cremada per la utilització que es fa del seu potencial i dels seus desitjos d'autogovern. Els nostres polítics no sempre han estat a l'altura de les seves responsabilitats, i l'abandonament de l'eix nacional per l'eix esquerra-dreta n'ha agreujat la situació. S'ha invocat la gestió per fer callar els desitjos identitaris, però ara ho estem perdent tot. La gestió és penosa i la identitat està més amenaçada que mai. Mentre el telecomandament de la nostra realitat social, econòmica i política, amb una sensibilitat perifèrica nul·la, estigui a 600 kms de distància, no anem bé. Mentre predomini en els nostres governants l'interès de partit per sobre del bé ciutadà, estem condemnats a veure les nostres necessitats relegades. Substituïm la iniciativa pel sentiment d'impotència. Pobre país!

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Turistes, estrangers i immigrants

Durant els últims dies d'agost la televisió ens ha mostrat una d'aquelles tragèdies humanes que acostumen a asotar cada estiu algun poble del nostre món. Les imatges que ens presentaven posaven en evidència una cosa que tots sabem però que sembla que oblidem massa sovint: les diferències que sempre hi ha entre les persones des de l'àmbit social. Cancún, lloc que s'ha convertit en paradís turístic, patia un tifó del qual podien fugir, sense gaires problemes, els turistes. Només era qüestió de canviar el passatge, potser es feien malbé les vacances, i allò que s'havia preparat amb tanta il·lusió se n'anava en orris. Res més.

Però a Pisco, una ciutat del Perú, hi havia molt més. Una cosa és quedar-se sense vacances i una altra de ben diferent quedar-se al carrer, sense casa, sense aliments i plorant la pèrdua d'un familiar. O estar lluny, treballant per enviar diners a la família, i viure des de Barcelona o des de qualsevol altra ciutat d'Europa o dels Estats Units l'angoixa dels teus...

Aquestes imatges que he vist cada dia a la televisió m'han fet pensar molt. D'una banda, la «classificació» que sempre fem de les persones. Si caminem, per exemple, Rambla amunt per la Ciutat Comtal, no cal dir que distingim molt bé els turistes que vénen a casa nostra per gaudir de l'art i del clima —cosa que aquest any els haurà defraudat— dels que han vingut

aquí per treballar, i que passen moltes dificultats i, fins i tot, en alguns casos ben coneguts, s'hi juguen la vida. Quines imatges més esfereïdores les d'aquell creuer la tripulació del qual va rescatar els immigrants d'una pastera! I encara hi havia passatgers —només alguns, per sort— que comentaven entre ells: «No sé per què la tripulació arrisca la vida per aquests homes. Ells s'ho han buscat.»

També sabem molt bé distingir els que anomenem *estrangers* perquè han vingut des d'altres llocs d'Europa o d'Amèrica o de qualsevol altre continent per qüestió de negocis o d'estudis...

Turistes, estrangers i immigrants. Aquells que vénen a buscar una vida millor, deixant moltes coses i treballant sense descans. Aquests no tenen temps de fer turisme, no saben què són les vacances, perquè a l'estiu fan suplències i han de continuar enviant dòlars al seus... És veritat que ja no podem parlar, com en altres temps llunyans, d'esclaus, servents, senyors feudals, nobles... No hi ha classes com abans, però la vida continua sent molt diferent per a uns i per als altres.

Amb veritable vergonya sento els «preus» dels fitxatges dels clubs de futbol —malgrat que aquest esport m'agrada molt— quan penso en pobles que sovint es queden sense res... L'estiu sempre ens ho recorda amb alguna d'aquestes tragèdies.

Zoom

Samuel Gutiérrez

Les crisis de fe que Mare Teresa de Calcuta va patir durant bona part de la seva vida religiosa tornen a ser notícia arran de la pròxima publicació del llibre «Mare Teresa: Vine i sigues la meua llum»; del pare Brian Kolodiejchuk, postulant de la causa de canonització de la religiosa albanesa. L'obra recull cartes personals i escrits adreçats als seus confessors en els quals es reflecteixen alguns dels moments més «foscos» en la vida de fe de la beata Teresa de Calcuta. «El silenci i el buit són tan grans que miro però no veig, escolto però no sento, la llengua es mou (durant la pregària) però no parla», arriba a afirmar la religiosa en una de les seves missives. Des de la Congregació vaticana per a les Causes dels Sants aquests escrits no representen cap novetat al mateix temps que constitueixen «un exemple més de la seva santedat».

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 6 € que ens envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Cuba en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat hauréu enviat milions de llibrets a diversos països

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
- Tel. 932 373 763 — a/e: fc@ain-es.org
c/c: 0049-1806-91-2110636317-BSCH-Barcelona

Sobre l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania

□ La paternitat és la base de la ciutadania

En ple estiu, els pares continuem al màxim compliment amb les nostres tasques, com hem fet també durant el curs. És l'avantatge de ser pare, que s'és per sempre i, per tant, els calendaris, la sectària assignatura d'Educació per a la ciutadania o les reformes educatives ens afecten, però només molt superficialment. I potser és això el que està posant dels nervis els polítics: el fet que perilli «la seva assignatura» feta a mida.

A mida de qui? D'ells mateixos, és clar. O és que potser algú ha trobat alguna referència a la tan denostada autoritat paterna o materna, o a la mil vegades estomacada autoritat del professorat? El professorat torna a ser un altre pària d'aquesta assignatura, que novament queda impedit per educar els seus alumnes perquè pensin per ells mateixos, com mereixen.

I als alumnes desmotivats els animarà poc un altre rotllo que va més en contra de la seva mateixa llibertat, ja que no els dóna opció a plantejar-se les seves pròpies decisions morals. Però que la «moral» que comptarà serà la del polític, la relativista, sempre pendent dels vaivéns de les eleccions i de les enquestes, no dels ciutadans precisament i menys encara de les persones.

Crec en els meus fills, veig cada dia la seva curiositat natural, la seva obertura al món i als altres, els seus petits i no tan petits compromisos amb els qui estan al costat, i sincerament, no crec en absolut que mereixin una assignatura com aquesta. I estic esperançada veient que els pares exercim sense pausa i sense treva sobretot quan es tracta de buscar el millor per als nostres fills i ara i al setembre i a l'octubre... El millor és: educació per a la ciutadania? No, gràcies.

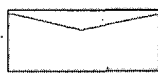
PILAR PÉREZ RODRÍGUEZ
Pamplona

□ Ni Déu

Aquest és un estat aconfessional i ho poso en minúscula perquè es queda petit. D'aquí alguns dedueixen que, tot i la llibertat d'expressió, reclamada durant molt de temps, els creients no podem viure la nostra religió al descobert, gaudir dels mateixos drets que poden tenir altres col·lectius i, entre ells, els de decidir com volem educar els nostres fills, ja que exercim la pàtria potestat, perquè els fills no ho són de l'estat.

L'erròniament anomenada Educació per a la Ciutadania és pròpia d'un país totalitari que vol inculcar els seus principis als seus habitants, no d'un país lliure i democràtic. Difereix fonamentalment del que s'estudia a Ale-

CARTES DEL LECTOR

mània o Bèlgica, per exemple, nacions democràtiques de primera fila. El que tenim aquí és una espècie de religió laicista. Naturalment, s'han adonat que cal ensenyar uns principis morals i ètics als joves o la societat es convertirà en una jungla. Però això és competència dels pares o tutors. No del govern, sigui el que sigui.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

□ Fonamentalistes?

Amb l'assignatura de EpC (Educació per a la Ciutadania) es vol portar al jovent a la pràctica de l'ateisme. Però hem de considerar que va més lluny, ja que la pretensió d'estendre l'ateisme no es redueix a una discussió teòrica sinó que aspira a tenir una clara incidència en la vida diària de les persones, tant en els creients, com en els que han deixat de ser-ho.

«Quan es vol expulsar Déu de la vida social, es creen ídols, autèntics tirans que impedeixen o dificulten que les persones arribin a la seva maduresa i la seva plenitud.» Com idolatries actuals puc apuntar: l'adoració dels diners, de la fama, del poder, del plaer i de la tecnologia, al servei de la qual es lliuren persones i grups socials, fins i tot sense arribar a tenir plena consciència d'això.

El laïcisme —s'explicita en alguns textos dels llibres de EpC— «cerca que s'identifiqui els cristians com a "fonamentalistes ignorants"», mitjançant l'associació de l'intel·lectual amb l'agnòstic, i «no suporta que es denunciï la seva inconsistència moral i la seva adulteració radical del sentit del bé humà». Penso que això és motiu suficient perquè els pares facin objecció a la imposició.

XUS D. MADRID
Palamós

□ Contra l'Educació per a la Ciutadania

El laïcisme no dubta d'arremetre contra els drets dels pares perquè existeixi a l'escola pública un estudi lliure de la religió catòlica i no dubta a introduir amb caràcter obligatori l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania que, es realitat, hauria de dir-se «ateisme científic». I és que el «laïcisme pràctic» s'obstina a negar l'existència d'una llei natural, reconeguda per les grans cultures de la humanitat, que connecta amb el primigeni raonament moral de les persones que cerquen fer el bé i evitar el mal, que està fonamentat en la recta raó, i el coneixement del qual ha estat possible gràcies al patrimoni epiritual i moral històricament acumulat per les societats. Fa uns dies l'arquebisbe de Valèn-

cia afirmava que «cap poder polític pot violentar les consciències perquè s'assumeixin com a moralment rectes accions que són obertament contràries a la llei natural, com la insòlita definició de matrimoni que exclou la diferència entre home i dona; el recolzament a l'anomenada «ideologia de gènere», que busca buidar de contingut la masculinitat i la feminitat; la llei del divorci exprés, que enfosqueix el sentit de l'entrega personal en el matrimoni; l'alarmant difusió del l'avortament o la producció d'éssers humans com a material de recerca».

Per tot això alertava que la llei de l'avortament «es va vendre» com una llei per tres suposats excepcionals i «en realitat és un colador que ha escandalitzat mitja Europa» i recorda també que «ens van dir que la llei del divorci acabaria amb els assassinats entre cònjuges» i, pel contrari, «és un autèntic escàndol el creixent nombre de dones que cada any són assassinades a Espanya per les seves parelles sentimentals». Ja en són 52, més que l'any anterior en el mateix període.

És evident que una cosa és el que diuen i una altra el que fan. Per això, mentre que el laïcisme pràctic sigui propugnat des del poder, estic d'acord que l'Església no pot deixar de denunciar-ho i desemmascarar-ho pel bé real de les persones en particular i de la societat en general.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

□ EpC

Porto dies meditant quins interessos ens mouen a uns i altres a mantenir aquestes postures tan radicals davant de l'assignatura Educació per a la Ciutadania. Per tant he volgut llegir el decret 143/2007 de la Generalitat d'Ordenació de l'Ensenyament per a secundària del qual transcriu unes línies: «S'orienta a disminuir el sexisme i l'androcentrisme, el reconeixement de la diversitat afectivosexual.» En un altre decret, 142/07, per a primària es llegeix: «Reconèixer i sentir la diversitat social, cultural, de gènere i d'orientació afectiva com un fet enriquidor de la convivència.»

He arribat a la conclusió que no veig la necessitat de carregar amb més assignatures les criatures quan el problema real de les nostres escoles és el baix nivell cultural: molts universitaris surten de la facultat amb faltes d'ortografia i d'altres no saben sumar sense calculadora. I molt menys si aquestes assignatures pretenen «disminuir sexisme o sentir la diversitat de gènere», ja que cada un ha de sentir el que li vingui de gust sense que l'hi obligui una assignatura. I si aquesta diversitat de gènere és real ja se la trobaran.

ROSABELLA APARECE ESTOREON
Montgat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Vocació

—Necessitaria orientació per trobar la meua vocació.

—Així de laconic és el correu que he rebut. Una pregunta fonamental i difícil de respondre en el reduït espai d'aquesta columna. En primer lloc, m'alegra profundament que una persona em preguntí com trobar la seva vocació, com arribar a discernir la gran pregunta que tot cristià ha de plantejar-se: Què vol Déu de mi? Felicitat el meu interlocutor per aquesta disposició del seu esperit, disposició que denota maduresa.

La vocació és la crida de Déu, crida que espera un resposta prompta i generosa per part nostra. Quan Déu crida i es percep amb claredat la seva crida, la resposta ha de ser immediata, decidida. És una concreció de l'existència de la fe. En altres temps, quan algú arribava a una certa edat, es plantejava la meditació sobre l'elecció del seu estat. En un recés, en uns exercicis, en una estona llarga de pregària, molts percebien i discernien la crida de Déu. Veien amb claredat si Déu els cridava al matrimoni, al sacerdoci, a la vida religiosa o a una altra forma de consagració, és a dir, d'entrega de la pròpia vida a Déu en la missió que Ell ens assigna. Fóra bo recuperar la profunda intuïció que hi ha al darrere d'aquesta qüestió de l'elecció d'estat.

En aquesta orientació que em demana, jo crec que vostè ja hauria de veure, més o menys, cap a on s'inclina la seva vocació, com vostè s'imagina la realització de la seva vida cristiana, de la seva vocació baptismal, que és l'arrel de tota vocació. Em sento atret cap al matrimoni? Sento que Déu em crida a formar una família, a educar uns fills? Se'm presenta aquest camí con una via de relització feliç de la meua vida? Si és així, probablement aquesta sigui la seva vocació. Descarto el matrimoni? M'imagino més com a sacerdot, com a religiós o laic consagrat en altres formes de vida apostòlica? S'haurà de buscar, aleshores, la resposta en altres camins. La moció de l'Esperit Sant es discerneix en la pregària, en la meditació, en el silenci. I també s'ha de buscar l'ajuda d'un bon conseller, d'un confessor experimentat, d'un director espiritual que ens ajudarà a veure millor allò que Déu ens demana, no donar-li més voltes i entregar-nos del tot. Hem de decidir-nos. El dimoni confon els indecisos i els qui regategen la seva entrega. El Senyor ens recorda que no podem posar la mà a l'arada i continuar mirant enrere. Ell vol tot el nostre cor, sencer, malgrat els nostres pecats. Com Maria, que es va fiar completament de Déu i es va entregar en cos i ànima a la seva missió. Confio que aquestes reflexions li siguin d'ajuda a vostè i a altres lectors que sentin inquietuds en el seu cor.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com

www.balmesiana.org

apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

SETEMBRE

9. Diumenge

XXIII de durant l'any, Verd. Lectures: Saviesa 9,13-18b / Salm 89 / Filemó 9b-10.12-17 / Lluc 14,25-33. Solsona ciutat: La Mare de Déu del Claustre (S), *Blanc*. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Claver, prev.; Santes, Felícia, mr.

Festa Major: a Bellpuig, Cardona, Esparreguera, Folgueroles, Gavet de la Conca, Granyena de Segarra, Josa i Tuixén, la Llagosta, Martorelles, Palau-sator, les Piles, la Pobla de Claramunt, la Roca del Vallès, Sallent, Sant Celoni, Sant Feliu Sasserra, Sant Joan de les Abadesses, Ulldemolins, Verdú, Vilanova de Meià i Vilobí d'Onyar.

10. Dilluns

Fèria, *Verd.* Lectures: Colossencs 1,24-2,3 / Salm 61 / Lluc 6,6-11. Tortosa: *Beat Jacint Orfenell* (MLI), *Blanc*. Barcelona: *Beat Domènec Castellet* i *Beat Lluís Eixarc* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicolau de Tolentino, prev.; beat Francesc Gárate, rel.

Festa Major: a Calders i Castellnou de Seana.

11. Dimarts

Fèria, *Verd.* Lectures: Colossencs 2,6-15 / Salm 144 / Lluc 6,12-19. Tarragona: *Beat Bonaventura Gran* (MO), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Protus i Jacint, mr.; Santes, Teodora Alexandrina.

Festa Major: a Castell-Platja d'Aro, la Figuera i Tortosa.

12. Dimecres

Fèria, *Verd.* Lectures: Colossencs 3,1-11 / Salm 144 / Lluc 6,20-26. Si es vol: *El Santíssim Nom de Maria* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guiu; beat Miró, prev.

Festa Major: a Colomers i Tàrraga.

13. Dijous

Sant Joan Crisòstom (MO), *Verd.* Lectures: Colossencs 3,12-17 / Salm 150 / Lluc 6,27-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip.

14. Divendres

L'Exaltació de la Santa Creu (F), *Vermell.* Lectures: Nombres 21,4b-9 (o bé: Filipencs 2,6-11) / Salm 77 / Joan 3,13-17 (Lleida: Aniversari ordenació episcopal bisbe Francesc Ciuraneta, *Blanc*. Vic: Aniversari ordenació episcopal bisbe Romà Casanova, *Blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crescenci, mr.; Santes, Ròsula, mr.

Festa Major: a la Granadella, Ponts i la Riera de Gaià.

15. Dissabte

La Mare de Déu dels Dolors (MO), *Blanc.* Lectures: 1 Timoteu 1,15-17 / Salm 112 / Joan 19,25-27 (o bé: 2,33-35)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicomedes, mr.; Santes, Caterina de Gènova, viuda.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIII de durant l'any

Lectura primera

Sa 9,13-18

Qui pot descobrir la voluntat del Senyor?

Lectura del llibre de la Saviesa:

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afegim les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, ¿qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjaveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

Salm responsorial

89

Vós feu tornar els homes a la pols
dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam.»
Mil anys als vostres ulls
són com un dia que ja ha passat.
Com el relleu d'un guàrdia de nit.

R. Al llarg de tots els segles, Senyor,
heu estat sempre la nostra muralla.

Quan preneu els homes,
són com un somni en fer-se dia,
són com l'herba que s'espiga:
ha tret florida al matí,
al vespre es marceix i s'asseca. **R.**

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies
per adquirir la saviesa del cor.
Calmeu-vos, Senyor, què espereu?
Siguen pacient amb els vostres servents. **R.**

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos
i ho celebrarem amb goig tota la vida.

Que l'amabilitat del Senyor
reposi damunt els seus servents.

Doneu encert a l'obra de les vostres mans. **R.**

Lectura segona

Fim 9b-10,12-17

Rep-lo, no com un esclau, sinó com un germà estimat

Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon:

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament, com en el Senyor. Per tant, si em comptes entrè els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

Al·leluia

Salm 118,135

*Deixeu-me veure la claror de la vostra mirada,
feu que el vostre servent aprengui els decrets.*

Evangeli

Lc 14,25-33

*Ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu
si no renuncia a tot el que té*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: «Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar.» Si un rei vol anar a combatre amb un altre, no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

Els càntics dominicals

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona.

La Litúrgia de les Hores del diumenge és una joia de la pregària litúrgica. El conjunt de la salmodia, amb els càntics, formen una magnífica professió de fe en el misteri pasqual de Crist. Entrem en la bellesa dels tres càntics que cada diumenge acompanyen els moments principals de la pregària: les primeres vespres, els laudes i les segones vespres. Cadascun d'ells canta un dels aspectes del Misteri, i la seva repetició setmanal ens mostra la importància que dona la litúrgia a aquestes pregàries.

El misteri de Crist

A les primeres vespres de cada diumenge, quan comença el dia del Senyor, entonem el càntic de Filipencs 2, 6-11. És un dels textos cristològicament més intensos del Nou Testament. Si tenim en compte que molt probablement correspon a un càntic de l'Església, recollit aquí per sant Pau, podem adonar-nos més encara del valor testimonial del text. La confessió de Crist com a Senyor, a la qual s'arriba a través del misteri de la kènosi/humiliació de l'obediència i de la mort, és el contingut bàsic. Encarnació del Fill de Déu, veritable humanitat, obediència fins a la mort de creu... Per això Déu l'ha exalçat!...

Quan cantem aquest càntic a les primeres vespres és una forma de posar-nos en situació de celebrar el

diumenge. És aquest, Jesucrist, el Senyor que celebrem en el dia del Senyor! És aquest misteri de mort i resurrecció el que serà plenament actual en la celebració dominical de l'Eucaristia, amb l'assemblea reunida confessant la fe. És el misteri de la fe, el misteri que celebrem, el misteri que vivim.

El càntic de Filipencs, a les primeres vespres, és com un cant d'entrada vibrant i solemne de tota la litúrgia del diumenge.

La lloança de la creació

És clàssic de la litúrgia de Laudes, des de l'antiguitat, el càntic dels tres joves, que convida totes les criatures a la lloança del Creador. Si tenim en compte que la narració dels tres joves alliberats de les flames forma part antíquissima de la tipologia pasqual, entendrem millor el to del càntic. Quan la creació es desperta, amb la llum matinal, l'Església dels qui viuen en la llibertat amb que Crist ens ha alliberat conviden tota la creació, cridada també a la plena llibertat, a la lloança divina. Venen a la ment les afirmacions de la litúrgia pasqual: la creació ha estat re-creada en Crist ressuscitat, ha començat un món nou.

El càntic dels tres joves —en les dues parts, alternativament recitades al matí dels diumenges— és una peça popular de la pregària cristiana, i és bo que sigui

així. Constantment remet les criatures a la benedicció del Senyor, que és la manera com la fe ens les mostra. La fe en Déu Creador de totes les coses visibles i invisibles és el primer pas de la fe cristiana.

L'apoteosi del dia octau

Quan el diumenge acaba, i comença a apagar-se la llum terrena d'aquest primer dia de la setmana, la litúrgia de les segones vespres ens proposa el càntic de l'Apocalipsi que canta la victòria messiànica. És com una afirmació solemne de que el misteri pasqual que hem celebrat no està lligat a les hores del nostre temps. L'hora de Crist no passa mai. La tradició patristica, recollida per Joan Pau II en la seva Carta sobre *El dia del Senyor*, ha designat el diumenge com a «dia octau», per significar que el misteri que celebrem pertany al món nou.

Quina afirmació més joiosa i gloriosa podríem trobar, al terme del dia del Senyor, que la de sentir-nos Església, esposa de l'Anyell? Hem celebrat certament el banquet de noces, aquest diumenge: Felços els convidats al sopar de noces de l'Anyell!

L'Apocalipsi diu que aquest càntic sorgeix d'una gran cridòria triomfant. És una imatge del que l'Església fa en aquesta hora del diumenge, i del que volem fer, amb la gràcia de Déu, mentre som a la terra: portar els homes a la lloança del Senyor, el Déu de l'univers.

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a la Jana, el Maestrat, l'any 1578**
- ☐ **Dominic i missioner a l'extrem orient**
- ☐ **Va predicar a les Filipines i al Japó**
- ☐ **Va morir màrtir a Nagasaki l'any 1622**
- ☐ **Beatificat per Pius IX el 1867**

El nostre beat d'avui va rebre una bona formació cultural i religiosa a diverses ciutats. Primer es va desplaçar a la ciutat de València, on va estudiar arts, però més tard es va traslladar a Alcalá de Henares, on va començar els estudis de teologia, que va continuar a Lleida, tot seguit a Tortosa i, finalment, a Barcelona. Va ser a la Ciutat Comtal on va professar a l'orde dels dominics l'any 1600, concretament a l'avui desaparegut convent de Santa Caterina.

Pocs anys després de la seva professió, el beat Jacint Orfanell va ser enviat a les missions dominiques d'Àsia. La seva primera destinació va ser la capital de les Filipines, Manila, on es va estar fins al 1607, moment en què va ser enviat al Japó. En aquest país el nostre beat va predicar juntament amb altres companys en un clima

Beat Jacint Orfanell

polític molt advers. Els emperadors nipons es mostraven cada cop més contraris a les missions cristianes i no van trigar a exercir pressions de tota mena, des d'expulsions fins a persecucions i assassinats. Tot i les adversitats, Jacint Orfanell i els altres dominics van fer una bona tasca d'evangelització al sud del Japó, sobretot a ciutats com ara Nagasaki. De fet, encara avui aquesta ciutat té una minoria cristiana important que prové d'aquella època.

L'any 1614 els missioners van ser expulsats del país, però el beat del Maestrat hi va poder tornar, i sabent que li anava la vida va tornar per predicar i per escriure una història de l'Església al Japó en aquells anys convulsos. L'any 1621, però, Jacint Orfanell va ser arrestat i va ser executat a Nagasaki; després d'haver fet una excel·lent obra d'evangelització.

Aleda Kovacs en un taller de dansa davídica.

La comunitat de les Benaurances celebra el Shabat amb danses hebrees.

Les formes originals d'adoració a Déu reapareixen al segle XX

Dansar per a Déu

«Ballar a l'església? Dansar per a Déu? Quina cosa tan estranya! Vols dir que és convenient?...» Però al cap i a la fi quan inclinem el cap per pregar o per rebre la benedicció, en les processons sacerdotals cap a l'altar, el fet d'agenollar-nos, els gestos del sacerdot quan aixeca les mans, tot plegat són vestigis de l'antiga forma de dansa del poble hebreu quan lloaven Iahvè. Des de fa unes dècades la cristiandat busca en l'origen una nova forma d'expressió i adoració més completa.

Déu va triar Israel per revelar-se al món i portar a terme el seu pla de salvació i al llarg dels textos que expliquen la història d'Israel, Iahvè també inspira les pautes de lloança i culte al seu nom. Així apareix en nombrosos passatges dels salms o del llibre de Samuel de manera que la dansa juntament amb els cants, la música, la lloança i l'adoració formaven part de la seva relació amb Déu. Totes aquestes formes d'adoració a Déu es van enterrar en els primers anys del cristianisme a causa de les influències culturals i filosòfiques.

El segle XX ha vist un renéixer tímid de la dansa com a expressió completa d'adoració que integra tot el que és l'ésser humà, l'obra mestra de la creació.

Amb la seva ment, el seu cor i el seu cos, com Jesús ens recorda quan ens repeteix el manament principal: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb tota la força» (Marc 12,30). Avui dia s'ha obert el ventall d'estils de la dansa sagrada, i això ha permès que cada cultura pugui expressar la seva espiritualitat d'una forma més pròpia, més autòctona. Hi ha un tipus de «ballet sagrat», diferents tipus d'expressió corporal per donar una forma visual a una cançó cristiana, o la lectura d'un passatge de l'Escriptura. Fins i tot hi ha raps i hip hop que acompanyen cançons cristianes que arriben més a la joventut. A l'altre extrem, hi ha una dansa contemplativa que, a través de mo-

viments pausats, uneixen el cos i l'esperit amb la persona que prega.

Celebrar l'amor de Déu

Convé recordar que la dansa com a adoració té el seu origen en el poble hebreu i va ser beneïda per Déu. És l'única dansa que es coneix que té el seu origen en l'adoració a Déu en lloc d'usar-se com a instrument per persuadir els déu pagans, per aconseguir favors, o merament com a seducció del sexe oposat. Dansa i lloança a Déu estaven tan units, que la paraula hebrea per a dansa és la mateixa que per denominar una festa principal commemorant la cura de Déu envers el seu poble: «chag». Les festes més importants del calendari jueu incloïen banquet i també la dansa per celebrar l'Amor de Déu, no per passar-ho bé «amb

La dansa contemporània també dóna importància al significat dels colors en els vestits.

la parella». Per això la dansa hebrea és una dansa que es fa en comunitat i no aïlladament, com una «estrella» protagonista d'un ball. La dansa hebrea es balla en cercle, agafats de la mà (com la sardana!), i simbolitza la unió entre els participants. Al centre del cercle s'entén que Déu hi està present i per tant es balla pensant i lloant Déu, el nostre creador, salvador, guaridor, descans. La dansa formava part del culte en període del Segon Temple, segons ens indiquen al Talmud. Més tard es va produir la destrucció del temple el 70 d.C, els jueus es van dispersar i van malviure en barris on no tenien espai per dansar, se sentien com a l'objecte del judici de Déu i a poc a poc van deixar la dansa. El cristianisme primitiu que es desenvolupa entre els jueus que havien cregut en Jesucrist com el Messies promès i els gentils que abraçaven la fe en Jesús van incloure la dansa en els cultes inicials. Però, a poc a poc, es va anar perdent a causa que els gentils portaven les seves danses paganes i luxurioses que no adoraven Déu i a causa també de la influència de la filosofia hel·lenística que separa el cos pecaminós de l'ànima divina.

En l'actualitat, potser perquè l'humanisme no ha pogut satisfer les inquietuds de l'ésser humà, ni aconseguir un home

JOHANNA CARDINAL és la coordinadora de l'Associació Internacional de Dansa Cristiana (ICDF). Viu al Quebec, Canadà. Està graduada en ballet clàssic i s'interessa per la dansa moderna, dansa lliure d'adoració i coreografia. Ha estat uns dies a Espanya, establint contactes per iniciar una nova associació de dansa cristiana.

—Per què dansa per a Déu?

—Perquè hem estat creats per Déu per adorar-lo. Per mi és una de les maneres d'adorar-lo... i a més no puc estar quieta! Tot i que ara no m'estigui movent, el meu cap continua ballant. Per mi és la manera més completa d'adorar i més íntima de relacionar-me amb Déu. En lloc de dir: «Oh, Jesús,

quina notícia tan meravellosa!», ho ballo, és com una extensió del que porto a dins.

—Crec que en els darrers anys està naixent una nova expressió dins de l'Església, que en certa manera ens allibera de la mala premsa que té el cos?

—Crec que han sorgit pioners com Mary Jones, la nostra fundadora, que tot atenent les mocions de l'Esperit han encès una petita flama en les noves formes d'expressar a Déu tot el que porten a dins els homes i dones d'avui. Ara cal que els líders i pastors captin aquesta visió que sorgeix dels laics i encoratgin aquesta flama.

—És aquesta iniciativa un camí per establir una unió més gran entre les diferents esglésies cristianes?

—Sense cap dubte, tot i que quan he ballat amb altra gent mai no ens hem preguntat res sobre a quina església pertanyiem. L'objectiu de l'associació és donar-nos suport els uns als altres per adorar Déu, encoratjar la gent que sent aquesta manera d'unir-se a Déu. Quan ens apleguem busquem lloar i adorar Déu, sense importar la denominació de cadascun. El Senyor va treballant en les ànimes a través de la lloança. (M.G.)

Entre les danses modernes destaca el rap del frare mercedari Fray Richard.

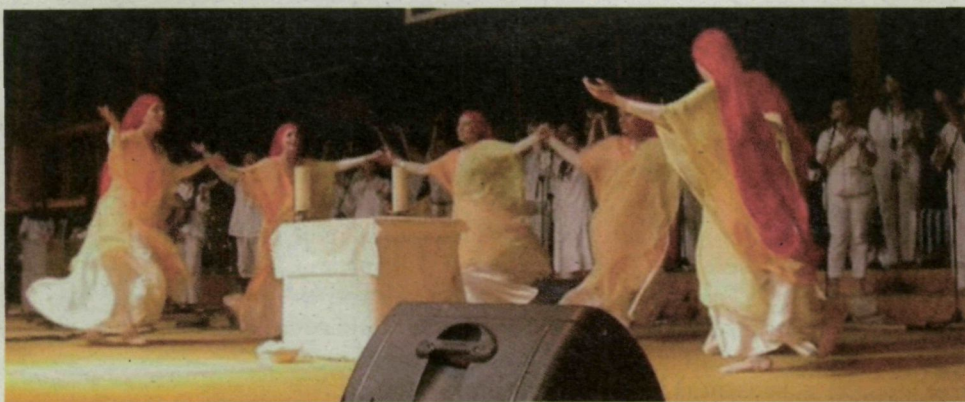
perfecte, notem que necessitem apropar-nos a Déu d'una manera diferent, més fresca..., amb més llibertat creativa per expressar la veu interior de l'ànima de cadascú..., la dansa està tornant a entrar de nou a les esglésies.

L'adoració del rei David

La dansa davídica, anomenada així en honor al rei David, que ballava en lloança a Déu, és la forma de dansa hebrea dedicada a la lloança i adoració a Déu. Per què és important la dansa davídica? En primer lloc, és important que hi hagi un tipus de dansa dedicada exclusivament a lloar Déu. Aquest és el significat de «sagrada», separat per a Déu. La dansa hebrea ens dona un vocabulari bàsic de moviments que poden servir com a punt de partida per a una posterior creació de noves danses. L'Antic Testament esmenta passos de dansa concrets en hebreu, que quan es van traduir es van perdre. En segon lloc, aquells que senten música hebrea o la veuen, de seguida senten alguna cosa «especial» dins seu. En moltes ocasions és una reacció pràcticament espiritual que respon a aquesta forma antiquíssima de lloar Déu. Sabem inconscientment, que hi ha alguna cosa «diferent» i «especial» que el posa en una altra categoria. I és que Déu es complau en aquesta forma d'adoració que ha estat de-

dicada únicament per a Ell. Déu va crear el cos humà, perquè així li va semblar bé i li va agradar. Déu mateix es va encarnar en un cos humà, i així li va conferir més dignitat i valor. La dansa utilitza el cos per expressar la nostra relació d'amor amb Déu, i així oferir una adoració molt completa al nostre salvador. Al mateix temps que lloem el Senyor, els participants senten les benediccions que aquest reparteix. La pregària en dansa pot ser una experiència intensa, perquè tot el cos s'involucra en el que sent el cor, dansar també pot ser una experiència guaridora, amb la persona vessant tot el que ella és, tot el que sent, tot l'amor, tota la tristesa, tota l'alegria que portem dins, davant de l'únic que realment el comprèn i l'estima amb amor etern. El resultat d'una relació així amb el Salvador sempre porta pau.

Aleda Kovacs

Hi ha moviments a l'Església que expressen l'adoració a Déu a través del carisma de la dansa.

Taller de dansa contemplativa de Victoria Hernández al Pirineu de Lleida.

Foto: Àlex Blanco

VICTORIA HERNÁNDEZ es dedica a la dansa contemplativa. Després de llicenciar-se en Física, amb especialitat en astrofísica, va estudiar «Tècniques d'expressió i psicomotricitat», «Anatomia i biomecànica aplicades a la dansa» entre molts altres temes referents a la dansa. Per a ella la dansa ha implicat la seva vida i és un moviment

transcendent per relacionar-se amb Déu. Habitualment imparteix cursos a la Cova de Manresa.

—Se sol dir que pregar és «parlar amb Déu»; en el teu cas, pregar és ballar per a Déu? Per què balles per a Déu?

—Ballo per a Déu perquè necessito expressar amb tot el meu ésser el que sento. La pregària que neix del cor arrossega tot el que sóc, m'embolcalla, inclòs el cos i l'afectivitat. Hi ha els qui necessiten expressar aquesta experiència escrivint i hi ha els qui necessiten ballar. Per exemple, sant Pasqual Bailón, patró dels Congressos Eucarístics, ballava davant d'una imatge de la Mare de Déu. Pregar és comunicar-se amb Déu i això es pot buscar parlant, pensant, ballant, en quietud, en silenci... Són mitjans, formes diverses. Es tracta de trobar quina és la que més ajuda

a la trobada amb Déu en cada moment.

—Quina relació té la dansa amb la litúrgia?

—La litúrgia recull una sèrie de ritus, gestos, símbols per establir, preferentment de manera comunitària, comunicació amb Déu. La dansa és un ritu més, gest, símbol, que té cabuda perfectament en la litúrgia. Preguntar quina relació té la dansa amb la litúrgia equival a preguntar quina relació té el cant i la música amb la litúrgia, un salm o una espelma encesa amb la litúrgia. És tendir l'ànima envers el cel, establir un pont entre Déu i l'home. En el cas de la dansa, es potencia a més l'expressió de germanor, que tant agrada a Déu i que tan fàcilment descurem en les nostres litúrgies. La dansa és també un anunci del Regne de Déu: un anunci de l'alegria, la pau, les relacions d'igualtat, de respecte i de germanor als quals som cridats. La dansa contemplativa comporta l'escolta pregona del que Déu posa en els nostres cors.

—Té la dansa per a Déu una dimensió guaridora?

—Encara que no es busqui expressament, sí. La dansa contemplativa ens col·loca davant de la mirada de Déu amb tot el que som: cos, psique i esperit. I tot i que no es pretengui, aquesta dansa condueix a la unificació de la persona. La mirada de Déu és de contemplació, no jutja, ens omple del seu amor. I això ja és guaridor. I així ho manifesta molta gent, que com a mínim troben un espai de relaxació i pau des d'on mirar la realitat amb una altra actitud. La persona se sent acollida, acceptada per Déu i per les persones que l'envolten, a través també de les seves mirades contemplatives i altres gestos de germanor. (M.G.)

Què diu l'Església sobre la dansa?

La congregació per als Sagraments i l'Adoració Divina va redactar un document titulat «La dansa religiosa, una expressió de goig diví». En aquest text es reconeix que la dansa està especialment adaptada per significar goig, ja que és un art que, mitjançant el cos, és capaç d'expressar sentiments humans. Per això, entre els místics trobem intervals de dansa com una expressió de la complexitat del seu amor per Déu. Aquests són els casos de santa Teresa d'Àvila o sant Felip Neri. D'una manera similar, quan sant Tomàs d'Aquino va voler descriure el Paradís el va representar com una dansa executada per àngels i sants. Així doncs, la dansa es pot tornar pregària que s'expressa amb moviments que embolcallen tot l'ésser, l'ànima i el cos. Generalment, quan l'esperit s'eleva a Déu en pregària, això també eleva el cos.

A l'Església llatina la dansa mai no ha estat una part integral de l'adoració oficial dins dels serveis litúrgics tot i que sí s'ha acceptat la dansa, fins i tot dins del temple, per manifestar sentiments de goig i devoció. Les decisions conciliars sovint han condemnat la dansa religiosa perquè condueix molt poc a l'adoració i perquè pot degenerar en desordres. Actualment, a favor de la dansa en la litúrgia, es podria treure un argument del passatge de la Constitució de la Sagrada Litúrgia, Concili Sacrosant, en el qual es dicten les normes per a l'adaptació a la litúrgia al tarannà i tradicions de diversa gent. «En matèries que no afecten la fe o el benestar d'una comunitat, l'Església no desitja, ni tan sols en la Litúrgia, imposar una uniformitat rígida; al contrari, l'Església respecta i promou el geni i els talents de les diferents races i pobles. Qualsevol cosa que en la seva forma de vida no estigui indissolublement lligat a superstició o error, és vist per l'Església amb benevolència i mantingut intacte fins on sigui possible, i de vegades fins i tot mantingut en la Litúrgia, sempre que estigui en consonància amb un genuí i autèntic esperit litúrgic.» Per tant, d'acord amb aquest document, es dedueixen dues condicions perquè la dansa pugui ser introduïda en l'adoració catòlica:

—Com que el cos és un reflex de l'ànima, la dansa, amb totes les seves manifestacions, hauria d'expressar sentiments de fe i adoració per convertir-se en pregària.

—Així com els gestos i moviments trobats a la litúrgia són regulats per les autoritats eclesiàstiques competents, la dansa com a gest també s'hauria de regir per la seva disciplina. (M.G.)

PER SABER MÉS:

Dances davídiques: el novembre Aleda Kovacs oferirà un taller de danses davídiques a Barcelona. a/e: aledakovacs@yahoo.es

Dansa contemplativa: a la Cova de Sant Ignasi de Manresa s'ofereixen regularment cursos de dansa contemplativa impartits per Victoria Hernández.

a/e: jesusarteyvida@yahoo.es

Solsona

diòcesis

Relleu al capdavant del santuari del Miracle

■ Entrevista al P. Xavier Poch i Farré, nou pare superior del Miracle

EL MIRACLE.— Tot i que des del mes de juny ja havia assumit interinament les funcions de pare superior del Miracle, no ha estat fins aquesta darrera setmana d'agost que el pare abat de Montserrat ha confirmat el P. Xavier Poch en el càrrec. Xavier Poch i Farré (Vilanova i la Geltrú, 1958) substitueix com a superior del

Miracle el pare Josep Maria Sanromà, que ha estat destinat com a prior al monestir benedictí de Medellín, a Colòmbia, lloc on és previst que s'estigui durant dos anys. Poch ja formava part de la comunitat del Miracle des de la primavera de l'any passat, quan va complir 25 anys de l'ordenació com a monjo de Montserrat.

—Com va néixer la seva vocació religiosa?

—Prèviament, ja havia completat la meua formació universitària, ja que sóc llicenciat en matemàtiques, si bé, simultàniament als estudis, m'anava preparant per entrar a Montserrat, cosa que vaig fer als 23 anys. Jo ja coneixia Montserrat de passar-hi els estius amb la família. D'aquí va venir que sentís l'atracció per la vida monàstica, i en concret, a Montserrat. I és allà on he desenvolupat durant aquests 25 anys la meua activitat.

—Quina feina feia a Montserrat?

—He tingut tres activitats. Primer vaig ser bibliotecari, després vaig estar a l'Escolania com a professor, subprefecte i director del col·legi, i una tercera etapa finalment com a majordom i administrador de l'Abadia. Ara estic complint aquest servei al Miracle.

—Deu trobar molt diferent l'ambient d'aquí al Solsonès respecte a Montserrat?

—De fet, va ser una petició meua. Després de fer 25 anys de religiós, em va semblar que era un bon moment d'obrir un temps en el qual trobés un espai de certa tranquil·litat. És veritat que l'entorn del Miracle el fa més propici, al mateix temps que duc a terme el servei a una de les seccions que tenim encomanades des de Montserrat. Jo només hi havia vingut de tant en tant per motius puntuals, i el lloc m'atreia. Per tant, estic content de fer aquest servei al Solsonès.

—Com és la vida diària a la petita comunitat del Miracle?

—Aquí, pel fet de ser un monestir que, com a Montserrat, està al servei d'un santuari, combinem dos elements: l'element propi de la vida monàstica, que

podem fer en una petita comunitat formada actualment per cinc membres, i l'acolliment dels que vénen, ja sigui com a pelegrins o per allotjar-s'hi. Tot va a càrrec nostre, el servei del santuari i l'allotjament de les persones que hi vénen. Pel que fa a l'ordre intern, va en funció de les possibilitats de cadascú, alternant la pregària amb l'estona de treball. Com que un dels monjos és ceramista i orfebre, tenim un taller en el qual treballa. Un altre sap d'enquadernació i treballa en aquest camp. També hi ha qui es dedica a la part d'estudi i formació,

El P. Xavier Poch, al claustre del Miracle.

però això li suposà haver de desplaçar-se regularment a Montserrat per a les classes. Bàsicament procurem que tots puguem fer totes les activitats en la mesura del possible, perquè les absències de seguida es noten en les comunitats petites.

—Què creu que busca la gent als santuaris?

—A part de la gent i les famílies que s'hi allotgen perquè hi troben un atractiu com a lloc d'estada, jo penso que els santuaris poden ser un indret on més enllà de la vida quotidiana hi ha un acostament o una presència del transcendent, que a vegades a la vida es fa necessari, però sovint la gent no sap com viure-ho ni com integrar-ho. I a vegades pot ser una presència que et vingui a trobar o que te la trobis pel camí i que suposi en aquell moment un element aprofitable per a la persona. Però per damunt de tot, els santuaris transmetem especialment una presència de Déu, de Maria, i també la pròpia de la comunitat religiosa, la pau benedictina, tot participant en la pregària.

Ramon Estany

El Miracle viu una lluïda Festa Major

El primer cap de setmana d'agost el santuari del Miracle va celebrar la seva festa patronal al voltant de la Verge Nena. Divendres a la tarda, com és ja tradició, un grup d'uns 20 solsonins van marxar a peu des de Solsona fins al santuari per participar en la Vetlla de pregària. El dissabte al vespre, la Plaça del santuari es va omplir de música melodiosa i d'un nombrós públic per gaudir amb el concert del grup Acnur. L'endemà al matí, el pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler, va presidir la solemne eucaristia en una església plena de gom a gom.

Al final de la missa, l'abat de Montserrat va donar records a tots els fidels assistents de part del pare Josep Maria Sanromà, superior fins fa poc del Miracle, que actualment es troba a Colòmbia ajudant una comunitat benedictina de Montserrat.

Concert d'alumnes i de l'orquestra d'AIMS

SOLSONA.— El dimarts 21 d'agost al vespre l'església de Santa Margarida de Navès es va omplir d'oients disposats a gaudir de la música interpretada pels alumnes de l'Acadèmia Internacional de Música del Solsonès. Aquestes joves promeses, procedents de diversos països del món, van oferir, en el seu repertori musical, música de J. Hawkins, J. S. Bach, J. Chr. Bach, etc. L'actuació va tenir lloc sota la direcció de Lothar Strauss, concertino de l'Òpera Estatal de Berlín i professor de l'Escola Superior de Música de Leipzig. (R.E.)

Festa Major de Clarà a les portes del temple

CASTELLAR DE LA RIBERA.— Un estudi geotècnic realitzat al voltant de l'església de Sant Andreu de Clarà, al municipi de Castellar de la Ribera, arran de les profundes esquerdes en una nau lateral de la parròquia, va fer que l'Ajuntament, atenent al dictamen dels tècnics, recomanés no celebrar la missa a l'interior del temple durant la Festa Major, que va tenir lloc el 19 d'agost passat.

És per aquest motiu que els priors de Clarà van habilitar en el cancell de l'església un improvisat altar, des d'on el capellà va

La missa es va improvisar al cancell de l'església.

oficiar la missa, davant d'uns feligresos que van atendre a la cerimònia pendent del paraigua, ja que en el dia de la festa d'enguany, més plujós i tèrbol de l'habitual, el cel va dibuixar un panorama inestable durant tot el matí. Un cop celebrada la missa, tots els assistents a la festa es van traslladar a fer el pisolabis al cobert de la Casanova, que ja s'havia preparat el dia abans en previsió de temps plujós. Aquest fet va permetre culminar la Festa Major de Clarà sense la inquietud d'haver d'estar pendent de la meteorologia. (R.E.)

Tortosa

Mor Mn. José Gellida Forés

■ Benicarló fa l'últim adéu al sacerdot més ancià de la diòcesi

VINARÒS/BENICARLÓ.— El 4 d'agost passat moria a Vinaròs Mn. José Gellida Forés, sacerdot del presbiteri diocesà de Tortosa, fill de Benicarló, als 93 anys d'edat. Malgrat ser el sacerdot més ancià de la diòcesi encara continuava actiu en l'ajuda a la Parròquia que ell va fundar i, sobretot, en el ministeri del Sagrament de la Reconciliació, del qual va ser un apòstol extraordinari.

La missa exequial va tenir lloc el diumenge 5 d'agost a la parròquia de Santa Maria del Mar de Benicarló. La cerimònia va ser presidida per Mn. Josep-Lluís Arín, vicari general de la diòcesi, i concelebrada per més de quaranta sacerdots. En les paraules de l'homilia i en les monicions que va realitzar, el celebrant principal va voler destacar l'aspecte eucarístic, d'acció de gràcies i de lloança, de tota la celebració. Perquè els sacerdots, va dir, «conscients que portem el tresor del ministeri sacerdotal en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu... Avui volem donar gràcies per tot el que Crist ha obrat a través d'aquest instrument fidel que ha estat Mn. Gellida».

Mn. José Gellida va néixer a Benicarló el 21 de setembre de 1913 en el si d'una família senzilla i humil. El seu pare feia tonells i la seva mare era una dona de casa molt piadosa que va saber crear l'ambient propici perquè pogués germinar-hi la llavor de la vocació sacerdotal. El 1928 entrava al Seminari Diocesà de Tortosa, tot i que va haver d'interrompre la seva formació l'any 1936 com a conseqüència de la guerra civil. Mn. Gellida, amagant-se per evitar la mort, hi va participar també encara que en treballs auxiliars, tot patint els freds i les inclemències de Terol.

Esperit de servei

En tornar la Seminari va acabar els estudis i va ser ordenat com a prevere el 8 de juny del 1941. Des d'aquell moment i fins al 1946 va ser superior i professor del Seminari Menor. Durant els estius ajudava per diferents pobles de la diòcesi: Oropesa, La Palma d'Ebre, Santa Magdalena de Polpis, Penyíscola... Malalt, va haver de ser tras-

lladat al Priorat, a Cabacés. Quatre anys després va passar a Jesús, on va exercir durant 22 anys de rector i de director espiritual del Col·legi Diocesà de la Immaculada.

El 1972 era nomenat coadjutor de la parròquia de Sant Bertomeu, del seu poble Benicarló, amb la missió de fundar una nova parròquia, Santa Maria del Mar, «Estrella de los mares, faro que guía al puerto del Señor», de la qual va ser nomenat rector el 1976. El 1978 es col·loca la primera pedra del nou temple parroquial, amb una capacitat per a mil persones. Va ser consagrat el 1983 iniciant ja la seva via pròpia com a parròquia.

El 1992 es va jubilar com a rector però va continuar treballant segons les seves possibilitats. Dirigia els Grups d'Oració i Amistat, confessava, celebrava l'Eucaristia a les religioses de clausura que hi havia a la parròquia, etc.

El nombrós grup de fidels que omplia el temple el dia del seu enterrament eren testimonis concrets de l'acció sacerdotal i cordial de Mn. Gellida. Gent de Benicarló, de Jesús, de Cabacés i tants sacerdots diocesans que han rebut la gràcia per mitjà d'aquest fidel servent del Senyor van unir les seves veus i els seus cors per agrair a Déu la vida de Mn. Gellida i per pregar pel seu repòs etern.

Víctor-Manuel Cardona

Mn. José Gellida Forés.

Un sacerdot de Jesucrist

Reposa en pau Mn. Gellida, treballador infatigable de la vinya del Senyor. Ara el Senyor de la vinya al qui tant vas estimar et deu haver donat el premi promès als servents bons i fidels.

Mn. José Gellida Forés ens va deixar per anar a la casa del Pare amb gairebé 94 anys. Era el prevere més gran del presbiteri diocesà. Ha estat un model de vida cristiana i sacerdotal. Un exemple que no hauríem de passar per alt els qui avui volem seguir els camins de l'Evangeli. Mn. Gellida ha estat un prevere d'aquells que no fan gaire soroll per allà on passen, però la seva presència callada i humil s'ha fet notar per allà on ha viscut servint Déu i els germans. I en aquest servei a l'Església, sense baixar de la creu com Jesucrist, ha viscut fins a l'últim respir de la seva existència.

Va néixer a Benicarló el 21 de setembre de l'any 1913. Els seus pares eren persones humils i fervents cristians. Van tenir tres fills. Va anar a l'escola Sant Lluís Gonzaga de Benicarló, dirigida pels Germans de les Escoles Cristianes. De jove va sentir la crida de Déu a la vida sacerdotal i va ser un jove prevere benicarló, Mn. José Macip Blanc, futur màrtir de Jesucrist, el qui va influir de manera decisiva en la seva vocació. «Vull ser com ell», deia Mn. Gellida.

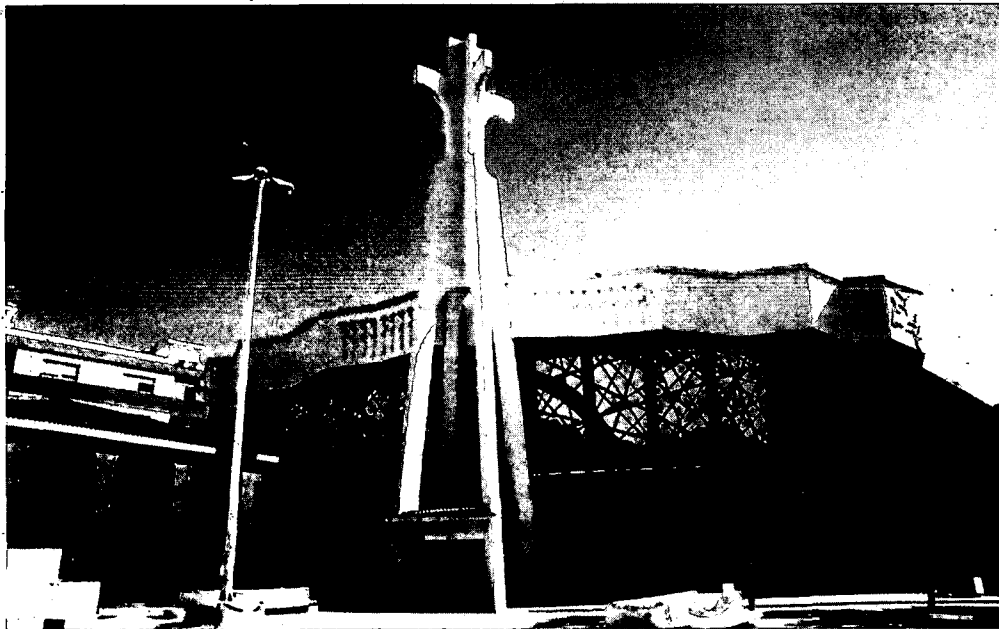
De seminarista va patir la persecució religiosa (va haver d'amagar-se entre pallisses i amagatalls en menjadores d'animals) i els horrors de la guerra. En aquesta situació va escriure en una llibreta els seus pensaments, que eren l'acte d'ofrena a Déu de tota la seva vida. Va allistar-se com a soldat de quinta a l'exèrcit republicà. Ell contava que

la Mare de Déu del Carme el va alliberar de tota classe de perills. La seva mare li havia cosit un escapulari als pantalons. Déu no el va escollir per al martiri (en més d'una ocasió l'hagueren pogut delatar com a seminarista, però es va trobar amb persones bones que van callar la seva condició i amb les quals va conservar sempre una gran amistat). El van ordenar prevere el 8 de juny del 1941. El Seminari, Cabacés, Jesús i Benicarló van ser els llocs on va exercir el ministeri sacerdotal. A Benicarló, quan ja tots pensaven que viuria una tranquil·la i santa jubilació, Ricard M. Carles, bisbe de Tortosa, li va encomanar la creació d'una nova parròquia: Santa Maria del Mar, de la qual va ser l'ànima.

Mn. Gellida va ser d'aquella generació de preveres que van rebre la influència espiritual de sant Enric d'Ossó, del beat Mossèn Sol i de tants sacerdots màrtirs. Tota la seva vida apostòlica estava centrada en Jesucrist Eucaristia, tot ell era una afirmació de la presència del Senyor en l'Eucaristia. Quantes nits devia passar en oració! La catequesi, el Rebañito, la preparació dels catequistes, els dibuixos, els gràfics, les sortides de final de curs al Socors de Càlig i a la Mare de Déu de la Salut de Traiguera, els jocs... Amb el seu estil propi sabia ben bé on volia arribar: fer conèixer, estimar i seguir Jesucrist. Els malalts sabien de la seva estimació i sol·licitud. La caritat, mai no el vaig sentir parlar malament de ningú. Els grups d'oració, el seu afany per ajudar a ser cristians d'oració i acció-testimoni. Exigent amb si mateix i amb els altres. Pobre de veritat, penso que no tenia res propi, fins les coses personals les donava. Amant de la natura, del camp, de la bellesa, de la pintura... tot enfocat de cara a Déu i a l'apostolat-evangelització. Maria, Santa Maria del Mar... Humilitat.

Serien tantes les facetes que podríem destacar de Mn. Gellida, però no voldria deixar d'anomenar tota la seva dedicació al ministeri de la Reconciliació. Tots els dies confessava, gairebé sempre hi tenia cua, sempre el trobaves disposat a escoltar-te en confessió, comprensiu i exigent. Quanta gent el trobarà a faltar sobretot en l'exercici d'aquest ministeri! Quanta gent podria parlar d'aquesta experiència... No sempre és fàcil trobar un confessor obert. Anant a aquesta tasca de reconciliació va caure, com el soldat en la batalla, i va començar la seva preparació per anar a la terra promesa del cel, cosa que va produir-se l'11 d'agost passat. Mn. Gellida, sacerdot fins al final, sacerdot sempre, sacerdot en tot.

Mn. Gellida, reposa en pau, però com santa Teresa de Lisieux, passa el teu cel fent bé a la terra, intercedint per Benicarló, el bisbat, les famílies, els joves i molt especialment per la santificació del presbiteri diocesà i les vocacions al ministeri. (Un benicarló)

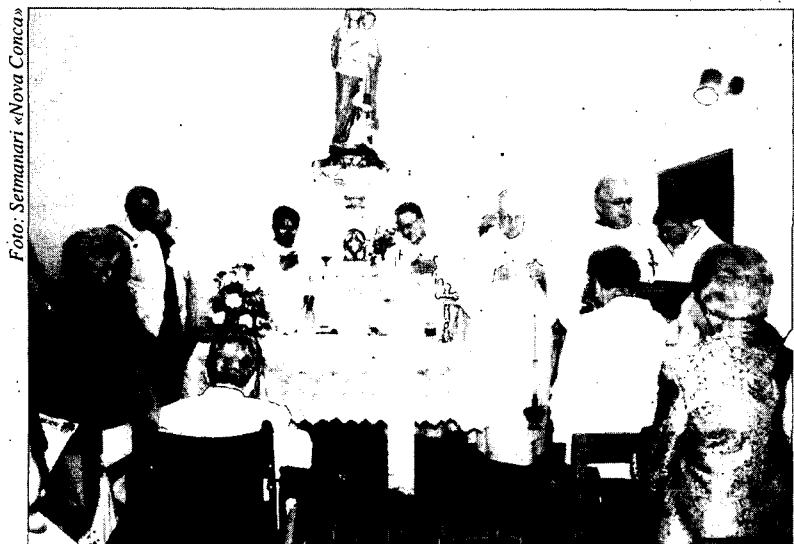

Parròquia de Santa M. del Mar, que Mn. Gellida va fundar.

Tarragona

S'inauguren les obres de reconstrucció de l'església d'Ollers

■ El temple va quedar totalment destruït durant la guerra civil

Mn. Miquel Barbarà va presidir la concelebració eucarística.

BARBERÀ DE LA CONCA.— El dissabte 11 d'agost va tenir lloc la inauguració oficial de les obres de reconstrucció de l'església parroquial d'Ollers, petit nucli agregat al municipi de Barberà de la Conca, dedicada a l'advocació de Santa Maria. Aquest temple va quedar totalment destruït durant la guerra civil i ara s'ha dut a terme la primera fase de recuperació.

L'acte d'inauguració es va fer coincidint amb el programa de festa major d'Ollers, motiu pel qual l'assistència de fidels va ser molt gran, fins al punt que molts van haver de seguir des del carrer la cerimònia religiosa. El vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, Mn. Miquel Barbarà, va presidir l'eucaristia, que va ser concelebrada pel rector, Mn. Albert Palacín, i per altres sacerdots de l'arxiprestat de la Conca de Barberà.

La restauració d'aquesta fase de l'església ha comportat actuacions importants com la nova façana, les portes, el terra o el vitrall nou amb la imatge de la Mare de Déu, que ha estat obra de les vitralleres Carme i Francesca.

Des de la parròquia d'Ollers es va aprofitar l'ocasió per agrair el suport econòmic i personal rebut de part del veïnat, «que ha demostrat l'estima que té envers la seva església». En la materialització del projecte també hi han col·laborat el mateix arquebisbat de Tarragona, la Diputació i l'Ajuntament de Barberà de la Conca.

Joan Boronat

GIRONA

Homenatge a Mn. Narcís Ponsatí

Mn. Ponsatí va rebre una distinció molt especial.

que ha desenvolupat a la parròquia, especialment amb la Fundació Sant Romà, que ha fet possible la restauració del temple. L'Obreria va obsequiar al mossèn amb un dels símbols de l'entitat, l'Almorratxa, i que s'atorga en ocasions excepcionals. (C.S.)

LLORET DE MAR.— A finals de juliol, l'Obreria de Santa Cristina de Lloret de Mar, aprofitant la seva trobada anual, va tributar un homenatge a Mn. Narcís Ponsatí, fins ara rector de Lloret i que amb el seu nou nomenament passa a ser rector de Verges, Canet de Verges, Fonolleres, Parlavà i Ultramort.

Salvador Palaudelmás, obrer major, argumentant el motiu de l'homenatge, va dir de Mn. Narcís que és una persona molt discreta a la qual no agraden les distincions, però que ha estat obligat a fer-ho a causa de la tasca tan important

Celebració de la festa de Sant Feliu

Mons. Carles Soler va presidir l'Eucaristia.

GIRONA.— El bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va presidir l'Eucaristia en honor de sant Feliu, primer màrtir de la comunitat cristiana gironina, a la parròquia de Sant Feliu de Girona. Van concelebrar una vintena de preveres i religiosos de la diòcesi. Els fidels van omplir l'àmplia nau del temple i Mn. Frederic Pujol es va encarregar de la part musical.

En la seva homilia, el bisbe Carles va destacar el paper dels màrtirs en el decurs dels

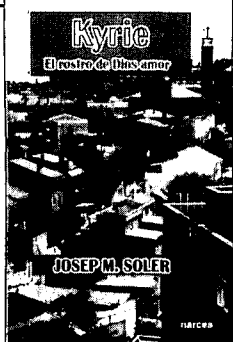
segles en la vida de l'Església i, especialment, dels màrtirs de la diòcesi, tot recordant que feia un any del 1.700è aniversari del martiri de sant Feliu que, juntament amb sant Cugat, tots dos procedents del nord d'Àfrica, van predicar i escampar el cristianisme entre nosaltres. La fe i la confiança en Jesucrist fins a l'extrem d'oferir la vida enforteix i santifica les comunitats dels creients, va recordar també el bisbe. Finalment es van cantar els goigs en honor del sant. (C.S.)

El santuari dels Àngels viu el seu aplec anual

El bisbe de Girona va poder saludar personalment els fidels.

SANT MARTÍ VELL.— Un cop més el santuari dels Àngels va viure el seu aplec el mes d'agost passat. El programa d'actes es va iniciar amb una audició de sardanes. El temple, ple de gom a gom, va acollir una missa concelebrada pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, i altres rectors de santuaris de la diòcesi de Girona. Un cop acabada, el bisbe Carles va poder saludar personalment molts dels devots que es van donar cita a la festa. La festa va continuar amb un dinar de germanor a l'hostatgeria i, al vespre, va acabar amb una cantada d'havaneres. El rector del santuari, Mn. Josep M. Garcia, va manifestar que «aquest és un dels aplecs més participats dels darrers anys». (C.S.)

**JOSEP M. SOLER
KYRIE**

El rostro de Dios amor

L'abat de Montserrat ens ofereix un conjunt de reflexions que són un testimoni de l'amor entranyable de Déu i de la felicitat que ens ofereixen les benaurances.

128 pàg. 11,70 euros

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Gall, 9 - 28039 Madrid

Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Urgell

La necessitat de donar testimoni de la fe

■ Les Jornades de Teologia d'Urgell apleguen cada any més de cent persones a finals d'agost

LA SEU D'URGELL.— Professors de religió, sacerdots, mestres... han tornat a ser presents a la cita de les Jornades de Teologia, organitzada per la delegació d'Ensenyament del bisbat d'Urgell. Sota el títol «Testimoniar la Fe en societats complexes», les jornades han estat adreçades enguany al repte de fer circular el missatge de la fe cristiana en un entorn cada vegada més diversificat culturalment i socialment. La coordinació de la trobada ha estat a càrrec del doctor en Teologia Francesc Torralba, i ha comptat també amb la participació del professor de Filosofia de la Universitat Ramon Llull Jordi Giró.

Les jornades van aplegar un centenar de persones.

«**E**stem contents del gir que han pres les Jornades —explica el delegat d'Ensenyament Pepe Chisvert— perquè des de fa uns anys suposen un element de reciclatge i de formació molt interessant per als mestres de religió. Hem de tenir en compte que els professors cada vegada tenim més dificultats per fer entendre el nostre missatge, davant de la gran diversitat de missatges que alhora també reben els infants des de molts diversos orígens: els productes de consum cultural, el canvi de costums familiars, els mitjans de comunicació. És important la formació i l'enriquiment que suposa la jornada.» De fet, l'objectiu fonamental de les jornades és aprofundir en el testimoni de la fe en el marc de la nostra societat. Així també ho reconeix Mn. Chisvert, que ressalta que massa sovint es presenta el diàleg entre la fe i la cultura contemporània com una

impossibilitat. «Crec que per als professors precisament, que vivim de primera mà el debat que està al sí de la societat i que llegim tot sovint als mitjans de comunicació, és important mirar d'entrellçar quines possibilitats hi ha per expressar-nos i per manifestar vivament la fe i per testimoniar de manera explícita les nostres vivències, sense subterfugis i sense angúnies.»

En els darrers tres anys les Jornades de Teologia han servit per explorar les tres virtuts teològiques, és a dir, la fe, l'esperança i la caritat. Fent un pas endavant, el coordinador de la jornada, el teòleg Francesc Torralba, ha volgut proposar analitzar què significa, de manera pràctica, viure la fe al nostre món. En aquest sentit es van desenvolupar les ponències del Dr. Jordi Giró i del mateix Francesc Torralba al llarg del dia 30 i del dia 31 d'agost. Es va parlar de l'encarnació del missatge cristià en el món

polític, les implicacions de l'Evangeli en el món social, del cristianisme davant de la globalització econòmica, i de la responsabilitat cristiana davant de la naturalesa. Especialment interessant va resultar als assistents la ponència sobre com testimoniar la fe en l'àmbit educatiu i quins són els vincles líquids amb la fe cristiana, els fonaments per a una espiritualitat laical i com viure responsablement la pertinença

eclesial. Es va treballar tot parlant de les connexions amb la família, el món del treball, la vida social i la política, els mitjans de comunicació de masses, el món intel·lectual, les institucions educatives... tot veient la força creativa del testimoniatge.

A Sant Domènec

La jornada de treball es va iniciar a l'Església de Sant Domènec a quarts d'onze del matí del dijous 30 d'agost i es van desenvolupar les ponències al llarg del dia i del següent. Hi van assistir 130 persones, la major part sacerdots i professors de religió, catequistes, religiosos i religioses, i també alguns seglars interessats en les qüestions presentades.

En la inauguració de la jornada, Mons. Joan-Enric Vives, Bisbe d'Urgell va posar en relleu que, efectivament, els cristians estem cridats a ser la sal i la llum del món, urgits a ser apòstols de l'amor més gran, a ser signes de contradicció en un món que no sempre és receptiu a la crida de Déu. Mons. Vives va presidir la jornada i va seguir-la amb interès al llarg dels dos dies.

M. C. Orduña

Escenificació del trànsit de santa Clara a Balaguer

Joves balaguerines van participar en la representació.

BALAGUER.— Amb motiu de la festa litúrgica de santa Clara, celebrada l'11 d'agost passat, la comunitat de monges clarisses del santuari del Sant Crist de Balaguer va dur a terme l'escenificació del trànsit de santa Clara. La representació, que va comptar amb la cooperació d'algunes joves balaguerines, va escenificar els darrers dies de la vida de la santa i sobretot el seu dolç comiat cap al cel, en

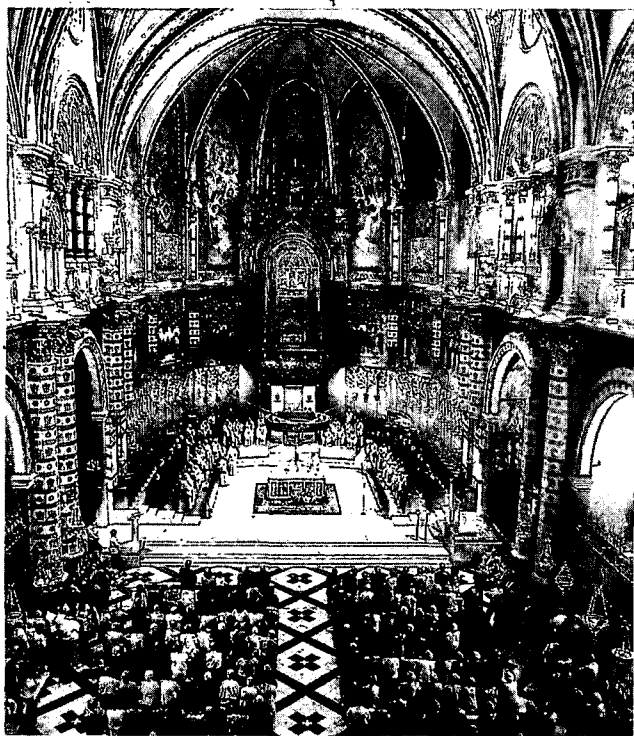
seguiment de l'Espòs de les Verges, el Crist Ressuscitat. Una gran presència de fidels va omplir totalment el santuari, ja que era la primera vegada que es feia aquesta representació a Balaguer, duta a terme dins de la millor tradició del teatre litúrgic dels misteris cristians del Senyor, de la Verge Maria i dels seus sants. Al final va ser repartit el pa beneït a tots els presents. (M.C.O.)

cerers
des de
1862

Can C... Sentm... (ona)
T. 9... Fax 93...
ABE...
San... 9, 08...
T. 9... Fax 93...
oters, T./Fa...
de Bo... 5 Bcn... 28

**Cada
diumenge**

**La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí**

**radio
principat**

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Lleida

Els pessebristes peregrinen a Terra Santa

■ El grup va estar encapçalat per Mn. Vicenç Alfonso, consiliari de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes

LLEIDA.— Per al divendres 14 de setembre s'ha anunciat una trobada del grup de pelegrins de Lleida que van viatjar a Terra Santa el mes de juliol. La reunió, per tal de compartir les vivències d'aquelles jornades passades als Llocs Sants, intercanviar fotografies i visionar filmacions, tindrà lloc a la seu de l'Acadèmia Mariana de Lleida.

Van ser 38 els pelegrins que van conformar el grup que va fer possible aquest pelegrinatge, organitzat per primera vegada per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes i encapçalat pel seu consiliari, Mn. Vicenç Alfonso, ànima de la iniciativa. Per la singularitat de l'entitat organitzadora, l'objectiu i el destí més simbòlic del pelegrinatge era venerar Jesús Déu, nat a la gruta de la Nativitat a Betlem, on una estrella d'argent assenyala que allí «Crist va néixer de la Verge Maria».

A Betlem els pessebristes lleidatans van commemorar amb emoció el naixement de Jesús. Ho van fer després d'haver visitat la basílica de la Nativitat, construïda per Justinà el 529 i regida pels grecoortodoxos, així com l'església de Santa Caterina, parròquia de la comunitat llatina de Betlem atesa pels pares franciscans.

L'indret de la celebració va ser l'anomenada Gruta dels Pastors, on l'àngel els va anunciar la bona nova dels naixement de Jesús, en l'actualitat convertida en una petita capella. Allí el consiliari dels pessebristes va celebrar l'Eucaristia amb un marcat signe nadalenc. Com mana la tradició, al final es va donar a besar la imatge de l'Infant Jesús, mentre tots plegats, no sense emoció, van cantar les nades populars de casa nostra.

Mn. Vicenç Alfonso tindria posteriorment el privilegi i la satisfacció de batejar la Daniela, una nena palestina filla del guia palestí i catòlic que havia acompanyat els pelegrins lleidatans en la seva estada a Betlem. El consiliari va encoratjar els cristians palestins que van participar en la celebració a donar testimoni de la seva fe en aquell context complex de la terra palestina que va veure néixer Jesús: «Els cristians d'occident estem amb vosaltres, usestíem i no us oblidem.»

Tot i que per als pessebristes lleidatans Betlem era el destí més simbòlic d'aquest pelegrinatge, també van resseguir els altres indrets sants en un itinerari bíblic que molts qualifiquen de «cinquè Evangelí». Així, van anar a la petita ciutat de Canà de Galilea, escenari del passatge de les Noces de Canà, on els matrimonis que van participar en el pelegrinatge van renovar les seves promeses matrimonials. Van creuar en barca el llac Tiberíades, on pescaven Pere i els apòstols; van anar a Cafarnaüm i Tagbha, lloc de la multiplicació dels pans i dels peixos; a Natzalet, per celebrar l'Eucaristia a la basílica de l'Anunciació, on Maria va rebre l'anunci de l'àngel, i a la portuària ciutat de Haifa, presidida

A la Cova dels Pastors els pelegrins van adorar la imatge de l'Infant Jesús.

pel Mont Carmel, amb el santuari d'Estella Maris, custodiat pels pares carmelites. El pelegrinatge va pujar també a la muntanya de les Benaurances, on va tenir lloc el sermó de la muntanya, i al Mont Tabor, on Jesús es va transfigurar. Com no podia ser d'una altra manera, també el riu Jordà va ser punt d'interès dels pelegrins lleidatans, on van renovar amb els seus submergits a l'aigua el seu baptisme mentre rememoraven el baptisme de Jesús per Joan.

El pelegrinatge va culminar, com la història de la salvació, a la ciutat tres vegades santa de Jerusalem. Amb emoció van commemorar la passió, mort i resurrecció de Jesús, revivint-ne els passos entre les restes arqueològiques, les esglésies, basíliques i els indrets que en fan memòria històrica; rellegint amb emoció els passatges bíblics. A Jerusalem els pelegrins van celebrar-hi diumenge el Dia del Senyor. Ho van fer de bon matí, resseguint amb la creu de Crist la via dolorosa, en un sentit i emocionant Via Crucis. Més d'una llàgrima va acompanyar la narració de les catorze estacions, amb els cants i les pregàries pels estrets carrers de la ciutat antiga de Jerusalem, en ple barri àrab.

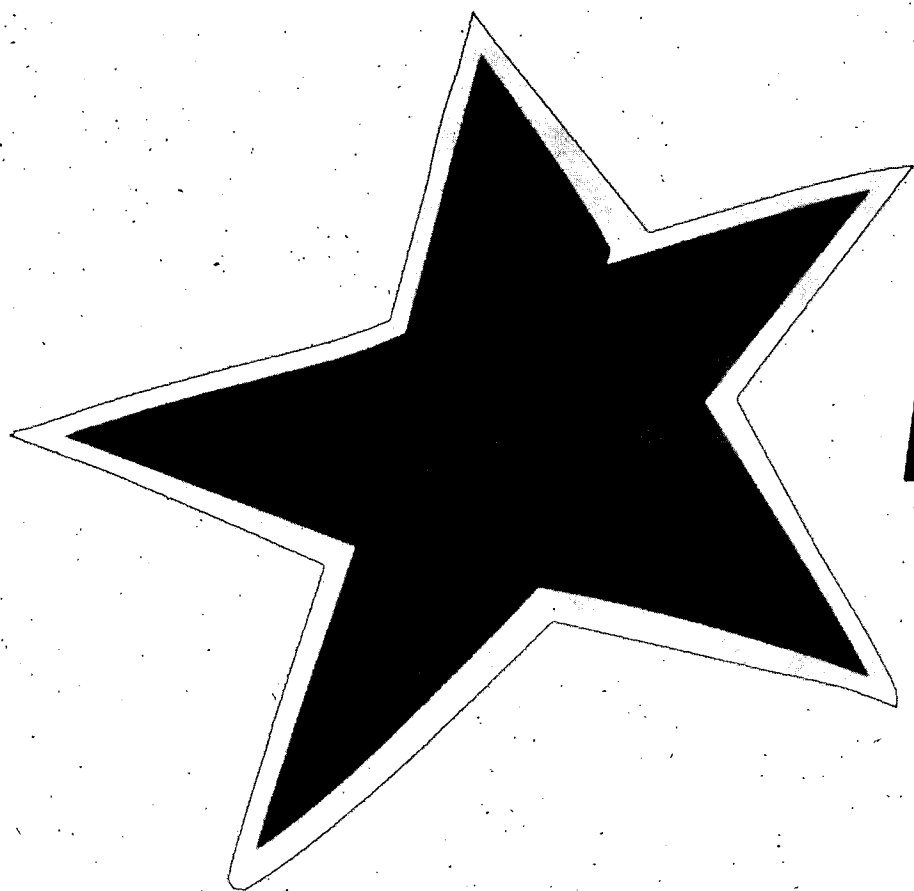
A la basílica del Sant Sepulcre, després d'haver pujat al calvari, com va fer el mateix Crist, van celebrar l'Eucaristia commemorant amb plenitud la mort i la resurrecció de Crist i on l'Al·leluia va ressonar amb especial força. Com un epíleg del pelegrinatge, van entrar posteriorment a la petita capella i

Foto de grup a la façana del Sant Sepulcre a Jerusalem.

van poder venerar el Sant Sepulcre, on va ser dipositat el cos de Jesús i en va testimoniar la Resurrecció. Els pelegrins, que ara es retrobaran a Lleida, van manifestar en tornar a casa la seva satisfacció per aquest pelegrinatge: «Ha estat una experiència religiosa inoblidable que ens ha apropat als orígens bíblics de la nostra fe, i això val per tot.»

Text i fotos: **Jordi Curcó**

ràdio estel

la ràdio amable

- ▣ Barcelona 106.6
- ▣ Tarragona 100.6
- ▣ Catalunya Central 93.7

- ▣ Girona 103.4
- ▣ Tortosa 90.1
- ▣ Garraf 96.8
- ▣ Vic 91.3

- principat
ràdio
- ▣ Lleida 91.5
- ▣ Cerdanya 104.4
- ▣ Seu d'Urgell 105.0
- ▣ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Voluntariat des del cor

■ ASACC ajuda els afectats de cardiopaties congènites

El 13 de gener del 1999 naixia l'Associació de Suport als Afectats de Cardiopaties Congènites (ASACC), al si de la comunitat parroquial de Sant Miquel dels Sants, de Barcelona. Els voluntaris oferei-

xen la seva col·laboració com a fruit del compromís evangèlic; saben que qualsevol petit acte d'amor té la seva recompensa. ASACC forma part de la Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona.

Explica el president d'ASACC, Josep M. Meliz, que en un recés de Setmana Santa de la parròquia es va plantejar la possibilitat de fer alguna mena de treball social. A partir d'aquí, «vam pensar que hi havia una feina per fer com a grup de suport a afectats de cardiopaties congènites, és a dir, de malformacions al cor. Partim del fet que, a Catalunya, tots els afectats han de venir forçosament a Barcelona per a un ingrés hospitalari, amb el que això implica de desplaçament des de la seva població i de problemes socials, econòmics, etc., a més del problema sanitari».

Al principi, la idea era donar suport a afectats i les seves famílies. El primer objectiu de treball era l'acollida, perquè a Barcelona no hi havia cap servei d'aquesta mena. Per això, l'entitat ofereix allotjament, mitjançant un pis d'acollida, per als familiars desplaçats a la Ciutat Comtal amb motiu de l'ingrés hospitalari d'un afectat de cardiopatia congènita. Manolita Camp, de l'equip directiu, reconeix que «ha plogut força d'aleshores ençà i hem acollit moltes famílies a les quals hem ofert el pis perquè poguessin duntar-se, descansar... també hem acollit famílies de fora de Catalunya». A més, afegeix Manolita, «comptem amb una voluntària que és psicòloga i que ens ajuda molt en el cas de mares que viuen situacions realment desesperades i angoixants».

En un primer moment, comenta Josep M. Meliz, «no teníem pis i fèiem servir les cases que ens oferien algunes persones. El pis era una necessitat i el vam aconseguir l'any 2001, quan en vam llogar un davant de l'Hospital de la Vall d'Hebron. D'aleshores ençà hi han passat 130 famílies». Segons Teresa Sardà, membre també de l'equip directiu, «per a les famílies és un alleujament disposar d'aquest espai i no deixen de donar-te'n les gràcies perquè per a elles és un descans i una tranquil·litat, i els dona una certa intimitat».

«Anem a buscar la família a l'hospital, la portem al pis i en fem un seguiment per animar-la, per veure què necessita. No es

La societat no és conscient que hi ha infants afectats per cardiopaties

tracta només d'oferir ajuda material», subratlla Teresa, «sinó sobretot que ens sentin propers». En aquest sentit, Manolita Camp indica que «intensem acompanyar-los en el camí, que no se sentin sols. Tant com sigui possible, mirem d'humanitzar el món de la salut. La veritat és que és una satisfacció poder ajudar, sobretot, els qui vénen de pobles petits i se senten perduts en una ciutat tan gran com Barcelona».

Les persones que recorren a ASACC arriben a través de l'Hospital de la Vall d'Hebron, de l'Hospital de Sant Joan de Déu o de l'Hospital Sant Pau, que són els tres centres que tracten les cardiopaties congènites.

Recursos

ASACC ha anat treballant, al llarg d'aquests anys, segons els recursos humans i materials de què disposava. Actualment se centra en l'acollida al pis. Josep M. Meliz destaca que «és sobretot la parròquia la que ens dona el suport material i moral per tirar endavant. És una xarxa comunitària de la parròquia. El gran nom-

bre de voluntaris i de socis no són afectats, i aquesta és potser una peculiaritat nostra». Eugeni Bonet és el tresorer d'ASACC i per a ell l'ideal seria que l'associació deixés d'existir, «perquè això significaria que ja no hi ha cardiopaties congènites. Però la realitat no va per aquí. Seria fantàstic tenir més pisos per acollir més gent i més voluntaris i més socis...».

ASACC va néixer d'una comunitat parroquial, i això no és una casualitat. Els seus membres tenen clar que allò que els empeny és la vivència de l'Evangeli. Així, Manolita Camp assegura que «el meu compromís cristià em porta a fer aquest pas, a estimar els altres i a veure que no estic sola, que altres persones comparteixen amb mi aquestes mateixes inquietuds». Josep M. Meliz també posa en relleu que «quan expliquem d'on venim, la gent veu molt clarament que estem inserits en una parròquia. Nosaltres fem una feina solidària sense fer proselitisme. Simplement estem al costat de la família en un moment tan delicat. Fem acompanyament calladament, fruit de la nostra vivència cristiana».

Una de les preocupacions de l'entitat és

donar a conèixer el tema de les cardiopaties congènites, fent servir tots els recursos possibles per divulgar aquesta problemàtica. Aquest és un repte que es planteja el president d'ASACC: «Un dels meus somnis, a banda d'augmentar el tema de l'acollida, és arribar més a la societat per tal que conegui més bé el tema de les cardiopaties congènites. La societat, en general, relaciona les cardiopaties amb persones adultes: infarts, estrès, etc., però no és conscient que hi ha molts infants que neixen amb un defecte al cor. Això costa d'entendre i em sembla que cal sensibilització, perquè la societat ha de saber-ho.»

Josep M. Meliz s'alegra que l'avenç de la cirurgia permeti fer «miracles» i aconseguir que l'esperança de vida d'aquests infants actualment sigui molt alta. Això no obstant, no s'ha avançat tant en l'aspecte social que rodeja els afectats: «Si la medicina els dona una expectativa de vida, no pot ser que la societat després els tanqui les portes i els posi traves, com passa en l'aspecte laboral. Hi ha moltes empreses que no t'accepten si els dius que tens una cardiopatia congènita. A poc a poc van sorgint problemes que la societat ha d'anar resolent. La societat ha de fer una reflexió i els mitjans de comunicació ens han d'obrir una porta per explicar totes aquestes problemàtiques.»

Des de l'entitat donen les gràcies de tot cor a totes aquelles persones que ajuden d'una manera o d'una altra a fer realitat el treball d'ASACC. I Josep M. Meliz aprofita també per dir que «si algú té un pis i no sap què fer-ne, l'associació estaria encantada que l'hi cedissin...».

Rosa María Jané Chueca

**ASSOCIACIÓ DE
SUPORT ALS AFECTATS
DE CARDIOPATIES
CONGÈNITES (ASACC)**

PARRÒQUIA DE SANT MIQUEL

DELS SANTS

C/ SORS, 30

08024 BARCELONA

TEL. 932 130 733

C/e: asacc@gracianet.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Contacte amb Àfrica enmig de la multiculturalitat

■ Uganda va acollir la trobada internacional de Joves Estudiants Cristians

KAMPALA.— Durant la primera quinzena d'agost va tenir lloc a la capital ugandesa, Kampala, la trobada internacional de Joves Estudiants Cristians (JECI). Se celebra cada quatre anys en algun dels cinc continents, on hi ha grups de joves que estan federats i coordinats entre ells pel que s'anomena coordinació internacional JECI-MIEC.

La trobada es va dividir en dues parts. A la primera setmana va tenir lloc la Sessió Global de formació, en què es va treballar el tema *Dialogar, aprendre i viure. Els estudiants creen la diferència*. La segona setmana es va dedicar a tractar temes del funcionament intern de l'organització dins de l'anomenat Consell Mundial de la JECI. Els participants van ser 200 joves, de 55 països diferents, els quals representàvem els nostres moviments i intentàvem donar a conèixer la realitat més propera, i ser una esponja seca que pretenia captar les vivències i realitats d'arreu.

Vaig formar part d'aquest grup de joves en representació del Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians de Catalunya i les Illes (MUEC) i també amb funcions de representant europea en el comitè assessor. Tenia una tasca clara a fer en la trobada i només calia superar entrebancs com ara la llengua, el clima, el menjar o les dificultats logístiques amb què comptàvem.

Tots érem persones que perseguíem el mateix fi: treballar per fer arribar el Regne a cadascun dels nostres països i evangelitzar l'entorn dels estudiants. Inesperadament, de mica en mica la convivència de tantes cultures en un país, si més no per mi estrany, va convertir l'oportunitat de viure una experiència més en trobades mundials en una lliçó de vida.

Durant la Sessió d'Estudis, van participar diversos ponents d'arreu per introduir i ajudar a treballar els següents temes d'actualitat i interès social: el paper de la religió i la cultura en la resolució de conflictes, com l'educació pot fomentar el desenvolupament sostenible del planeta, la justícia mundial, la pobresa segons els objectius del mil·lenni, la doctrina social de l'Església i quin tipus d'estudiants cristians necessita la societat.

Els temes es van anar treballant en

Grup de treball de la Sessió d'Estudis, amb representants dels cinc continents.

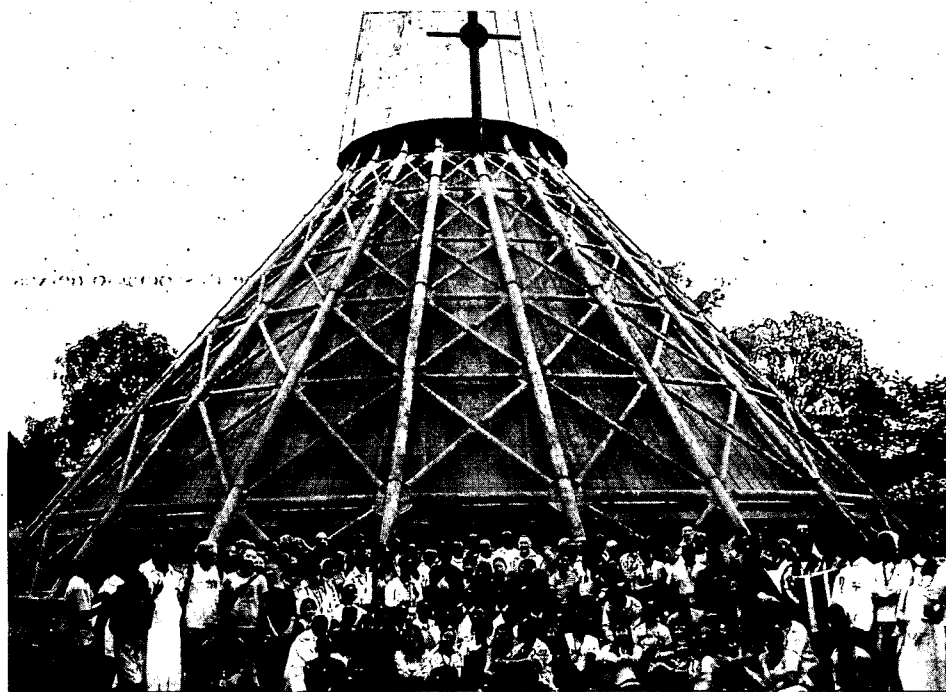

Foto de grup en el monument als màrtirs d'Uganda, a la regió de Namugongo.

petit i gran grup i va ser aquesta la part més enriquidora, atès que vaig poder tenir a prop realitats viscudes en els conflictes bèl·lics de diferents països africans, la manca de llibertats en alguns països asiàtics i les dificultats de mobilitat dels estudiants de Palestina que cada dia creuen el mur, si els deixen, per arribar a la universitat.

Valors cristians

Aquestes i tantes altres vivències van fer-me adonar dia rere dia que nosaltres, com a ciutadans acomodats en països benestants, tenim l'obligació d'actuar d'acord amb els nostres valors cristians i fer ressò en l'entorn més proper i en tots els medis possibles (universitat, família, veïnatge, amics, feina...) que hi ha una altra manera de viure que no sigui la d'aprofitar-se dels desvalguts.

Potser amb el pas del temps es converteixi en una trobada internacional més, però sempre haurà suposat per mi una doble experiència: d'una banda, la d'haver conegut gent amb realitats tan dispars a la nostra gràcies al treball en grups i les taules rodones de la Sessió d'Estudis i, de

l'altra, les sensacions que ha provocat en mi visitar un país en vies de desenvolupament en el cor de l'Àfrica.

Blanca Salinas Roca

Presidenta del Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians (MUEC)

Ampliació de la Casa d'Acollida al Transeünt a Tarragona

TARRAGONA.— Càritas diocesana de Tarragona ha anunciat l'inici, a finals d'aquest any, de les obres d'adequació de l'edifici del número 9 del carrer Peixateries Velles, propietat de l'arquebisbat de Tarragona, situat al costat mateix de la Casa d'Acollida al Transeünt, que veurà així ampliades les seves instal·lacions.

Fins ara aquest immoble acollia les dependències de Migracions, servei que recentment s'ha traslladat als nous locals de Càritas, al carrer de l'Assalt, al convent dels Carmelites. Es preveu que les obres quedin enllestides el 2009 i el seu cost, de 90.000 euros, serà cobert amb l'aportació que es farà a través de la Llei de Barris.

Segons ha explicat la presidenta de Càritas diocesana de Tarragona, Carme Borbonès, un cop finalitzin les obres «podrem doblar les 24 places actuals». Ha afegit que aquesta ampliació significarà també «una remodelació integral i canvi en la filosofia de la Casa».

Atendre les famílies

Des del 1980 i fins ara, aquest servei de Càritas ha anat dirigit als transeünts, però quan s'estreni l'ampliació, les places creades serviran per acollir diferents situacions de persones sense sostre, «com ara persones soles sense casa, matrimonis o famílies monoparentals», manifesta Carme Borbonès. D'aquesta manera, a les 24 places actuals s'hi sumaran unes 15 places per atendre les necessitats de les famílies i les 16 que facilita la Fundació Bona Nit, repartides en diferents pensions i hostals de la ciutat.

D'altra banda, Mercè Navarro, directora del servei de la Casa del Transeünt, ha explicat que, per ara, «no estem capacitats per apoderar-nos d'infants, i això impedeix arribar a la demanda de moltes mares amb menors al seu càrrec que necessiten disposar d'un espai per poder viure temporalment». Navarro també ha anunciat que «s'incrementarà el nombre de treballadors per tal d'ampliar el servei de suport». (J.B.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Ignasi de Laconi

Itàlia va emetre l'any 2005 un segell per retre homenatge al P. Ignasi de Laconi. Francesco Ignazio Vincenzo Peis, humil frare caputxí més conegut pel nom de fra Ignasi, va néixer a Laconi el 1701. Va ser estimat per la seva senzillesa i la seva caritat envers els pobres, així com pels seus poders taumatúrgics. Unes facultats que van contribuir que la gent el considerés sant fins i tot abans que fos reconegut per l'Església. Entre els molts miracles acceptats pel Vaticà i que el van portar a la beatificació, destaca aquell que explica la gran quantitat d'oli que va sortir del sarró que sempre duia. Un fet inexplicable que va induir al comandant d'un vaixell mercant a regalar-li una bóta plena d'oli. La bóta va ser portada al convent dels caputxins de Cagliari, que es troba a l'avinguda que, anys més tard, va ser dedicada a aquest frare; allà s'hi va quedar fins al 1836. Sant Ignasi de Laconi va morir l'11 de maig del 1781. Va ser beatificat el 1940 i canonitzat, el 1951.

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.es
www.articulosreligiosos.es

cultura

La periodista Míriam Díez, elegida mantenidora del Certamen Marià de Lleida

■ Durant vuit anys ha estat la corresponsal de «Catalunya Cristiana» a Roma

LLEIDA.— L'Acadèmia Mariana de Lleida ha anunciat que la periodista gironina Míriam Díez i Bosch serà la mantenidora del Certamen Marià d'aquest any, dedicat a la Mare de Déu dels Socors, patrona d'Agramunt.

La mantenidora, nascuda a Girona el 1973 i resident a Roma, és teòloga i doctora en Ciències Socials, especialitat en periodisme, per la Universitat Gregoriana de Roma, on imparteix actualment classes de periodisme i opinió pública. En aquesta mateixa universitat, la periodista va presentar el 10 de maig passat la seva tesi doctoral, titulada *Vers un model de política comunicativa de l'Església. La comunicació institucional a la Conferència Episcopal Espanyola*, que va obtenir la qualificació màxima *Summa cum laude*. La tesi ha estat dirigida pel jesuïta nord-americà Robert A. White, expert mundial en l'àmbit de mitjans de comunicació, religió i cultura.

Míriam Díez és també llicenciada en Estudis Eclesiàstics per la Facultat de Teologia de Catalunya i llicenciada en Ciències de la Informació per la Universitat Autònoma de Barcelona. Així mateix, ocupa la vicepresidència de l'agència multimèdia H2O News, una nova plataforma digital catòlica que emet en set llengües cada dia des de Roma, oferint notícies en format audiovisual sobre la vida de l'Església catòlica. A més de l'activitat docent, és periodista de l'Agència Internacional de Notícies Zenit, un mitjà de comunicació que, via web, arriba diàriament a mig milió de persones.

Míriam Díez va rebre un premi al Certamen Marià del 2004.

La mantenidora del Certamen Marià 2007 ha guanyat diversos premis de poesia i de periodisme. El més recent, el juny d'enguany, en l'àmbit de la comunicació, és el de la Unió Catòlica Internacional de Premsa (UCIP), en reconeixement als mèrits periodístics i ètics del seu treball.

Teòloga i mariòloga

El seu interès per la mariologia la va dur a seguir els cursos de la càtedra Dona i cristianisme de la Facultat Teològica Marianum de Roma, l'única en el món dedicada exclusivament a la Mare de Déu. Actualment forma part d'aquesta càtedra, les activitats de la qual són essencialment organitzar jornades, taules rodones i publicacions sobre la figura de Maria i de la

«La mantenidora ha guanyat diversos premis de poesia i de periodisme»

dona en l'Església.

Míriam Díez Bosch forma part de diverses associacions, entre elles l'ATE (Associació de Teòlogues Espanyoles), la IFIE (International Foundation for Inter-religious and Intercultural Dialogue), l'AIES (Associazione Italiana Edith Stein) i la WACC (World Association for Christian Communication).

Aquesta periodista és corresponsal de la revista catalana *El Temps* a Roma, col·la-

bora des de fa més d'una dècada en el diari *El Punt* i ha estat durant vuit anys la corresponsal a Roma del nostre setmanari *Catalunya Cristiana*, tasca que ha deixat enguany per dedicar-se a altres activitats professionals.

És periodista acreditada permanentment a la Sala de Premsa de la Santa Seu. Juntament amb el seu marit, l'historiador i teòleg Joan Andreu Rocha, participa en activitats internacionals relacionades amb l'àmbit de la comunicació i del diàleg ecumènic i interreligiós.

Guardonada per l'Acadèmia Mariana

Es dona la circumstància que Míriam Díez va ser guardonada en el Certamen Marià de 2004, dedicat a la Mare de Déu de Carrassumada, de Torres de Segre, amb un Premi Especial de Poesia. L'any 2006 va obtenir la Flor Natural del certamen dedicat a Santa Maria de Ripoll.

L'Acadèmia Mariana ha anunciat també que l'acte literari i marià tindrà lloc el diumenge 7 d'octubre a l'Auditori Enric Granados amb el lliurament dels premis als escriptors i poetes guardonats, precedit del discurs de la mantenidora.

El Certamen Marià tindrà, com és costum, un pròleg musical; en aquesta ocasió serà a càrrec de la Banda Municipal de Música de Lleida, que oferirà un recital. L'acte serà presidit per l'administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida, Xavier Salinas, i pel bisbe de la Seu d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan Enric Vives, pel fet que la vila d'Agramunt pertany a aquesta diòcesi.

Jordi Curcó

La bona notícia...

Cent anys d'escoltisme

«Deixa el món millor del que l'has trobat», deia als seus nois Robert Baden-Powell, fundador de l'escoltisme, un mot que vol dir «explorador que obre camins». És un moviment educatiu que proposa el desenvolupament de la personalitat dels infants, adolescents i joves a través de la vida de grup en el temps de lleure.

La primera iniciativa de Baden-Powell amb un grup de vint nois és avui compartida per milions de joves d'arreu del món, llevat de cinc països dictatorials: la Xina, Corea del Nord, Birmània, Laos i Cuba. En l'actualitat, l'escoltisme és la organització juvenil educativa més gran del planeta; hi són afiliats uns 38 milions. Aquest alt percentatge s'explica per l'esperit d'aventura, que promou i estimula el desafiament, l'enfrontament a les dificultats, la integritat i la noblesa; el descobriment del Creador, a qui lloa i agraeix, i el respecte a tot ésser humà. Tot això és consubstancial als escoltes.

L'1 d'agost passat es va commemorar el primer centenari de la fundació de l'escoltisme amb actes a tot el planeta. Baden-Powell, un general de l'exèrcit brità-

nic, de 50 anys, s'endugué d'acampada una vintena de nois anglesos, d'entre 13 i 16 anys, a la petita illa de Brownsea (Gran Bretanya). Els va formar a través del joc i de treballs manuals per tal que fossin persones responsables i forgessin un món millor. Eren uns esbargiments en contacte amb el medi natural. El lema dels escoltes és: «Sempre a punt.»

Baden-Powell va tenir dues vides: una, de combat, com a home militar i una altra, com a persona de pau i educador. De l'exèrcit, va conservar-ne i transmetre als joves la disciplina i un uniforme extern perquè volia igualar les diferències ètniques. I com home de pau, va fomentar en els nois uns valors ètics i socials per tal de construir una societat millor. Avui dia, l'escoltisme vetlla perquè el moviment no es quedi en una organització més. Té cura perquè en aquest segon segle de la seva existència sigui millor que el primer. Catalunya ha estat sempre un dels llocs amb un arrelament escolta més gran.

Francesc Gamissans

Les Carmelites editen un CD del monestir del Sagrat Cor de la Caparrella

LLEIDA.— En un CD que dura una mitja hora, les Carmelites Descalces del monestir del Sagrat Cor de la Caparrella de Lleida fan una presentació de la seva vida de religioses contemplatives, donant a conèixer la història de les Carmelites a Lleida i els eixos principals de la seva vocació carmelitana i el quefer del dia a dia. Aquest CD, també editat en DVD, vol ser una invitació i introducció a la vocació de carmelita en el carisma de santa Teresa, alhora que manifesta la joia de la seva vocació. L'esforç que han fet les Carmelites mereix el reconeixement i el suport que necessiten. Els interessats poden demanar-lo al mateix monestir, a l'adreça Partida de la Caparrella, 159 - 25192 Lleida, al telèfon 973 270 414 o bé a l'adreça electrònica: cdlleida@terra.es (J.C.)

El Museu de Montserrat a l'àgora de la cultura catalana

■ Tres col·leccions del MDM visitaran Girona, Barcelona i Tarragona

MONTSERRAT.— En aquest mes de setembre, la Fontana d'Or de Girona, el Gran Teatre del Liceu de Barcelona i el Museu Arqueològic de Tarragona acolliran tres exposicions propietat de l'abadia de Montserrat. D'aquesta manera, el Museu de Montserrat (MDM) estén la seva activitat portes enfora amb tres exposicions que mostren el seu patrimoni artístic i arqueològic.

La primera trobada amb el públic es farà entre el 14 de setembre i l'11 de novembre a la sala d'exposicions la Fontana d'Or de Girona, gràcies a la col·laboració de la Fundació Caixa de Girona. El títol de la mostra és *Dalí inèdit. Els dibuixos de Montserrat*. Es tracta d'una primícia mundial, en la qual es donen a conèixer una vintena de dibuixos de Salvador Dalí, fets en la seva joventut, que van arribar al MDM pel llegat de la Sra. Josefina Cusí, filla del cèlebre farmacèutic figuerenc Joaquim Cusí i Furtunet, amic personal del pare de l'artista i patrocinador del pintor en la seva primera època.

Aquesta exposició es complementa amb el préstec de la gran obra a l'oli del pintor, la més cèlebre i emblemàtica d'aquest període: *Acadèmia neocubista*, que té la mateixa procedència dels dibuixos, i amb el retrat de Maria Carbona, amiga de Dalí, que prové de la donació Josep Sala Ardiz. El comissari d'aquesta exposició és l'historiador de l'art Jordi Falgàs, que ha fet un estudi competent i brillant d'aquests dibuixos inèdits, que entren en el circuit d'obres conegudes i referenciades del pintor de Figueres.

La segona cita amb el públic i amb els estudiosos del l'art català tindrà lloc al Gran Teatre del Liceu. Del 21 de setembre al 20 d'octubre, el Saló dels Miralls del Liceu barceloní acollirà la mostra *L'encís de la dona. Ramon Casas al Liceu i a Montserrat*, que recull una vintena d'obres de l'artista, propietat del Cercle del Liceu i del Museu de Montserrat. La temàtica d'aquesta exposició gira al voltant de la dona, de la seva presència en la societat i en la cultura, i també, atenent el lloc en què es trobarà, de la música i de l'espectacle teatral i operístic. El comissari és el P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat. Entre les obres que es podran veure al Saló dels Miralls del Liceu hi ha els dotze plafons de la Rotonda que va pintar Casas el 1903. El Museu de Montserrat aporta deu quadres exclusivament de figura femenina: les dones de Ramon Casas formen un repertori molt homogeni.

Diàleg entre cultures

La tercera exposició té com a seu el Museu Arqueològic de Tarragona. Es tracta

«Acadèmia neocubista», de Dalí, formarà part de l'exposició a la Fontana d'Or de Girona.

ta de la mostra *Cultura-cultures*, una selecció d'objectes arqueològics, etnològics i artístics de les més variades cultures, que permeten establir un diàleg entre les cultures, antigues i modernes, les properes i les llunyanes que han existit o que coexisteixen al planeta. El conjunt de peces heterogènies que va donar, el 2003, la Fundació Caja Madrid al Museu de Montserrat ha estat reagrupat, en aquesta exposició, per cultures i ordenat de tal manera que ofereixen l'ocasió d'establir comparances i diàleg entre elles.

La donació de Caja Madrid va suposar un notable enriquiment dels fons arqueològics del Museu de Montserrat i l'obertura d'aquest a les cultures precolombianes i asiàtiques; un nou atractiu d'aquest MDM, que actualment ja és un dels més importants de l'Estat espanyol en el seu gènere. Aquesta mostra es podrà visitar del 14 de setembre al 4 de novembre. En acabar la visita tarragonina, la parada següent de la mostra *Cultura-cultures* serà el Museu de Belles Arts de La Corunya, a partir del mes de novembre.

Gravats de Piranesi

Quan acabi aquesta exposició, el Museu Arqueològic de Tarragona té previst acollir també una col·lecció propietat de l'Abadia de Montserrat. Es tracta d'una selecció de gravats de Giovanni Battista Piranesi (Mogliano di Mestre, 1720-Roma, 1778); consta d'una vintena de làmines de les sèries *Vistes de Roma* (1748-1778), *Antiguitats romanes* (1756) i *Camp de març* (1762). El títol de la mostra és *L'antiguitat clàssica a través dels gravats: els Piranesi de Montserrat*. Es podrà veure del 16 de novembre al 27 de gener del 2008.

Els gravats de Piranesi, un dels grans noms de l'art del gravat, van ser adquirits

1920. En aquella època també es va comprar el *Sant Jeroni penitent* de Caravaggio. Actualment, aquesta col·lecció de gravats està considerada la més important de l'Estat espanyol; al costat de les de la

a Roma pel P. Bonaventura Ubach —per consell del P. Antoni Tobella— a finals de la Primera Guerra Mundial, entre el 1917 i el

Biblioteca Nacional de Madrid i de la Reial Acadèmia de Sant Carles de València.

Aquesta mostra és de caràcter arqueològic i té com a tema vertebrador el diàleg intercultural de mons que poden semblar oposats i, en realitat, estan més a prop del que pot semblar a simple vista. Les grans cultures de l'antiguitat egípcies, mesopotàmiques, etrusques... desemboquen d'una manera natural en el món clàssic que Piranesi mostra d'una manera emfàtica i sublimada, però en altres latituds es desenvolupaven altres cultures (les asiàtiques, les ameríndies...), que sense les pretensions de la cultura clàssica de la qual nosaltres som fills, transmetien uns valors estètics i socials diferents però complementaris i també de gran valor per a la cultura mundial.

Cal recordar que fins al 30 de setembre, la Sala Daura, d'exposicions temporals, del MDM acull la col·lecció *Els Piranesi de Montserrat*, amb una seixantena de gravats de Giovanni Battista Piranesi i algunes làmines del seu fill Francesco, que donen continuïtat a l'estil Piranesi, ja al segle XIX.

Amb aquesta presència en la vida cultural catalana, el Museu de Montserrat vol contribuir, a través dels seus materials i de les reflexions i opinions d'un grup d'historiadors i d'especialistes, a l'enriquiment i a la pluralitat d'opinions i de conceptes que ajudin, així, els visitants a reflexionar i també a fruitar d'uns béns artístics que vol que estiguin a disposició de tothom. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Un passeig ben relaxant

Gaudeixo d'un passeig molt tranquil per la casa de pagès d'uns amics. També van heretar dels seus pares la manera de deshidratar la fruita fresca. L'assecat de fruita és una tècnica de conservació antiga que evita que els microorganismes la facin malbé.

Al costat de la casa, una espècie de malla situada a una certa alçada protegeix els albercocs i altres fruites dels insectes i dels ocells. Els albercocs un cop assecats pel sol s'anomenen orellanes.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Llibres per als més joves

Una odissea sorprenent

Quan aquell matí d'abril es va obrir a la terra un forat de la mida d'un cap d'agulla i va sortir-ne un cap de cuc normal, ningú no es podria haver imaginat que així començava una gran aventura. Ni tan sols podia imaginar-s'ho el petit cuc, al qual els humans van batejar com a Bòmbix I de Cratònia. La seva odissea es va iniciar quan passejava pel terra d'una de les habitacions d'un gran castell... (C.C.)

Gabriel García de Oro (text) i Purificación Hernández (il·lustracions), *El cuc que va poder ser rei*. Editorial Edebé, Col·lecció Tucà, Barcelona 2007, 123 pàg.

Triar una mascota

La Glòria i el Marc volen una mascota, però no es posen d'acord a triar-ne una. A la Glòria li agraden els gossos petits i peluts, en canvi el Marc els prefereix tacats i de pèl lluent. O potser és millor un gat gris amb ratlles negres? Necessiten ajuda! En aquest llibre-joc, amb figures de treure i posar, els petits lectors poden col·locar la Glòria i el Marc a cada escena i ajudar-los a escollir una mascota. (C.C.)

Tango Books (text) i Simon Abbott (il·lustracions), *La mascota ideal*. Combel Editorial, Barcelona 2007, 16 pàg.

Llàgrimes de cocodril

En Croco és un cocodril molt eixerit. Viu al zoo i li encanten els diumenges perquè molta gent va a veure'l. Llavors fa un somriure d'orella a orella. Però un dia arriba l'Elvira, una orca que es converteix en la gran atracció del zoo. Això comporta que en Croco, gelós, plori. Aquest conte va obtenir el III Premi Parcir d'àlbum infantil il·lustrat, creat el 2003 per la Llibreria Parcir, de Manresa. (C.C.)

Monika Klose (text) i Ulrike Müller (il·lustracions), *En Croco se'n va a passejar*. Edicions de L'Albí, Col·lecció La Llúcia Xica, Berga 2006, 30 pàg.

Una missió arriscada

Hi havia una vegada uns pilots molt valents que volaven pertot arreu per portar el correu. Un dia se li va encarregar a la pilot Elsa la missió d'enviar el correu a l'estació meteorològica del Cim Cresta. Tot i que s'acostava una forta tempesta, Elsa, com a gran professional, no estava disposada a rendir-se i va decidir que el correu aeri arribaria a la seva destinació. El trajecte va ser força arriscat... (C.C.)

Kellie Strom (text i il·lustracions), *Elsa i el correu aeri*. Editorial Blume, Barcelona 2006, 31 pàg.

La fauna més divertida

A través d'aquest llibre, els més petits de la casa podran aprendre l'abecedari d'una manera divertida. A més, podran llegir les diferents endevinalles que s'hi proposen i encertar l'animal que s'amaga rere de les pàgines. La primera correspon a la lletra A: «Sóc la reina dels ocells, visc a les roques més altes, volo ben amunt pel cel desplegant les meves ales.» Endevineu de quin animal es tracta? (C.C.)

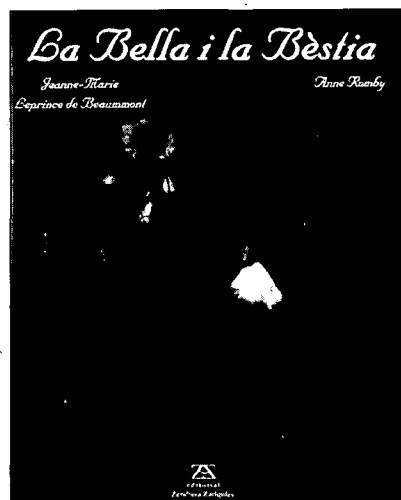
Xavier Blanch (text), *Animals de la A a la Z*. Editorial La Galera, Barcelona 2007, 52 pàg.

Un clàssic de la literatura

La Bella és la filla petita d'un comerciant arruïnat. Per salvar el seu pare, la noia acceix a lliurar-se a una bèstia horrosa, que viu en un castell enmig del bosc. Els dies passen i la Bella cada dia es troba més bé amb aquesta criatura tan lletja i tan beneïta, però tant atenta i generosa... Un conte sobre la por, el retrobament i l'amor. Una nova versió d'aquest clàssic de la literatura adaptada als infants. (C.C.)

Jeanne-Marie Leprince de Beaumont (text) i Anne Romby (il·lustracions), *La Bella i la Bèstia*. Editorial Zendera Zariquiey, Barcelona 2006, 56 pàg.

Crema d'orellanes amb avellanes

INGREDIENTS:

6 rovells
6 cullerades de sucre
1 cullerada de maizena
3/4 de kg d'orellanes
1 litre de llet
4 cullerades de llet condensada
4 cullerades d'avellanes sucre

PREPARACIÓ:

Poseu en un cassó sis rovells d'ou, sis cullerades de sucre, una cullerada de maizena i tres quarts de quilo d'orellanes que haureu posat en remull uns cinc minuts amb llet i passat per la batedora. Afegiu-hi també un litre de llet, quatre cullerades de llet condensada i quatre cullerades d'avellanes també triturades i remeneu-ho contínuament amb la batedora. Poseu-ho a foc ben baix per evitar que s'enganxi. Si la crema queda massa espessa o massa clareta, afegiu-hi llet o maizena. Tasteu-la i, si cal, rectifiqueu-la de sucre. Quan comenci a bullir, retireu la crema del foc, tritureu-la i coleu-la. Serviu la crema ben freda.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us'atendrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Novel·la sorprenent

Teresa Solana era una desconeguda en el món de la narrativa. El seu paper en la universitat ha estat sempre tècnic: ensenyament, traduccions, filologia. Però potser, com tants altres homes i dones que han passat moltes hores llegint obres alienes, va deixar que creixés en el seu interior una creació pròpia, deixant volar la imaginació en el terreny de la seva capacitat creadora. Un exercici excel·lent per transformar principis estètics o preceptives literàries en realitats assumibles. En tot cas aquesta va ser segurament la seva intenció...

I en aquesta fugida endavant —aventura professional en una direcció divergent a la seva pròpia— la va anomenar *Un crim imperfecte*. La «sèrie negra» vista amb humor i amb desenllaç sorprenent, com ha de ser: encreuaments matrimonials, suborns, amenaçes, xantatges, personatges misteriosos, i, sobretot, incloses les morts. Un bon *tutti frutti*, amb moments de suspens i embolics més o menys gratuïts, que serveixen a Teresa Solana d'excusa per a una encertada crítica social de la burgesia de la «part alta» de la ciutat de Barcelona.

No entraré en detalls sobre l'argument, que manté un suspens relatiu fins a les últimes pàgines, però hi ha una sèrie d'elements que el fan, d'alguna manera, sor-

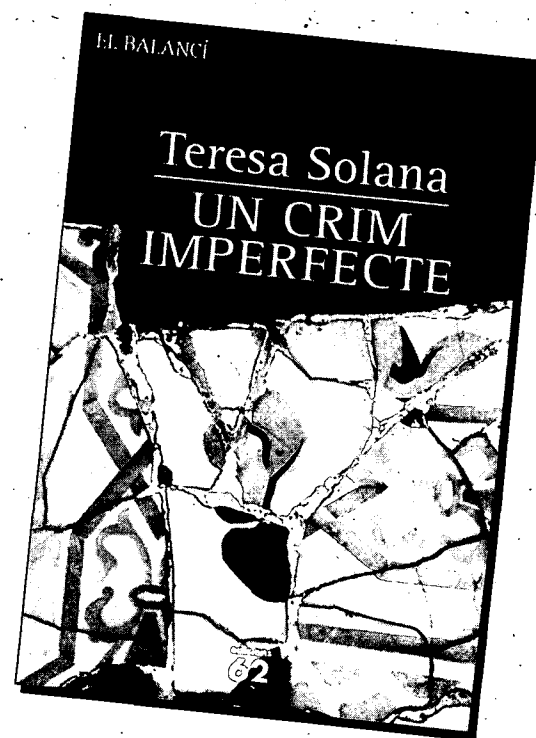
prenent. Perquè les aventures dels principals protagonistes, dos bessons sense professió específica com a investigadors, poden desorientar el lector a mesura que la narració avança. Inicialment, resulta tenir un argument força irrellevant, tot i que quan arriba el moment de buscar coherència al que hi ha passat, no hi queden gairebé caps per a lligar. I aquests pocs són aprofitats per l'autora per a la subtil sàtira de la societat burgesa, medi de cultiu dels esdeveniments.

Aquesta sàtira, diluïda enmig de l'argument, és malgrat tot sagnant, perquè en alguns moments es mou en ambients on el cinisme sembla cobrir-ho tot, i justifica actituds inconfessables, sobretot en les relacions entre parelles, amb els coneguts intercanvis i infidelitats.

La relació amb la política és potser un punt negatiu excessivament remarcable, perquè la necessitat de justificar certes actituds dels protagonistes sembla que només poden permetre-se en grups molt

Teresa SOLANA
Un crim imperfecte

Edicions 62, Barcelona 2006, 255 pàg.

determinats de l'espectre polític. Solament la dreta és un fangar? Hi ha una tendència a penjar a aquest grup social tots els defectes de la hipocresia més radical i cínica. Potser cal atrevir-se a subratllar el que passa en altres grups, o potser la pertinença en aquests ho justifica tot, i es pot ser bigam, adúlter o contrabandista amb una ideologia o un carnet polític determinat...

Teresa Solana acaba la novel·la —entretenguda però un pèl lenta— amb unes reflexions ètiques al voltant de la influència de Déu en les històries dels homes. Se serveix de la reflexió d'Einstein quan afirma que Déu no juga amb daus... Encara hi ha coses que no s'entenen bé en les teories que expliquen el funcionament de

l'univers, perquè en realitat no afinen gaire.

La llengua catalana de Teresa Solana és suficientment flexible i fluida per poder avançar en la lectura sense entrebancs culturalistes o arcaics; és d'agrair.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Convocatòria del Premi SGAE de Sardanes 2007

Impulsar la creació de noves obres musicals amb el format tradicional de la sardana és l'objectiu de la convocatòria que cada any promouen la Societat General d'Autors i Editors i la Fundació Autor, que està oberta a tots els compositors associats a la SGAE que vulguin concórrer-hi. Cada any queda exclòs de participar el guanyador de l'última edició d'aquest certamen per donar opció a altres concursants.

Els autors que desitgin participar poden presentar un màxim de dues sardanes cadascun, amb el benentès que no hagin estat premiades en cap altre concurs ni estrenades o interpretades públicament amb anterioritat. Cada obra concursant ha de presentar-se en exemplar únic, partitura d'instrumentació per a cobla d'onze instruments, amb partitell·les. Al peu hi ha de figurar una reducció a dos o tres pentagrames.

Un altre requisit exposat a les bases sobre la presentació de les obres concursants és el de valorar la qualitat musical de cada composició i, en aquest sentit, demanen que no figuri cap indicació sobre la identitat de l'autor; per això, cada sardana

només ha d'anar encapçalada amb el títol, que també haurà de constar a l'exterior d'un sobre tancat, en el qual hi haurà una fotocòpia del DNI del concursant i un breu currículum.

Les bases preveuen la resolució del certamen dins de l'últim trimestre de 2007. Concretament, el 26 d'octubre és la data límit per a la presenació de les obres, que es poden entregar directament a la Societat General d'Autors i Editors a Catalunya, al Passeig Colom, 6, de Barcelona, o bé es poden enviar per correu certificat a aquesta direcció, amb el codi 08002 i indicant en el sobre «Premi SGAE de Sardanes 2007». A continuació, el jurat examinarà les sardanes presentades i designarà un únic guanyador, tot i que estarà autoritzat a lliurar dos accèssits. El certamen no podrà declarar-se desert. La decisió del jurat, que serà inapel·lable, es farà pública en el marc d'un concert d'entrega de premis.

La dotació econòmica del premi SGAE 2007 es distribuirà en un únic premi de 3.000 euros i dos accèssits de 900 euros cadascun. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu
de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h,
18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció.
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROÇA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00
h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

Alp

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

Bellver

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.

Bor

D.: 13.00 h.

Das

D.: 10.00 h.

Prats

V.: 18.00 h.

Prullans

D.: 10.30 h.

Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

Parròquia de La Immaculada
i St. Pau

V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.

Parròquia del Bon Pastor

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.

Parròquia de la Sgda. Família

V.: 20.15 h. D.: 10.30 h.

Capella dels Desemparats

V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
19.00 h.

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.

D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
20.00 h. (vespres)

Temple del Carme

V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h,

11.30 h, 20.30 h. (vespres)

Santuari del Tura

D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.

Divina Providència

V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)

El Cor de Maria

V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.

Residència del Tura

V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h.

(vespres)

Parròquia de Sant Cristòfol

(Les Fonts)

D.: 10.45 h.

Sagrat Cor (Caputxins)

V.: 19.00 h. D.: 9.30 h,

Parròquia de Santa Maria

(Batet)

V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

Santuari de la Mare de Déu de

Núria

V.: 12.00 h. D.: 12.00 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. D.: 9.45 (Residència

Geriatrica) 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h.

D.: 8.00 h, 11.00 h,

Parròquia de Sant Josep Obrer

V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant
Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h,
19.30 h.

Baqueira - Parròquia Mare de
Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la
Purificació de N. S. V.: 20.00 h.
D.: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant
Andreu D.: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan
Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h,
19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa
Maria D.: 12.30 h.

Betren - Parròquia de Sant
Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo

D.: 11.30 h.

Soldeu.

D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell

V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia

V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel

D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El

V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal V.: 19.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,

19.30 h.

Escaldes, Les

V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,

13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h,

12.00 h, 19.30 h.

Parròquia de Santa Maria Fener

V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

Rialb

V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

Llavorsí

D.: 12.00 h.

Ribera de Cardós

V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

Esterri d'Àneu

V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.

Gerri de la Sal

V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.

València d'Àneu

D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

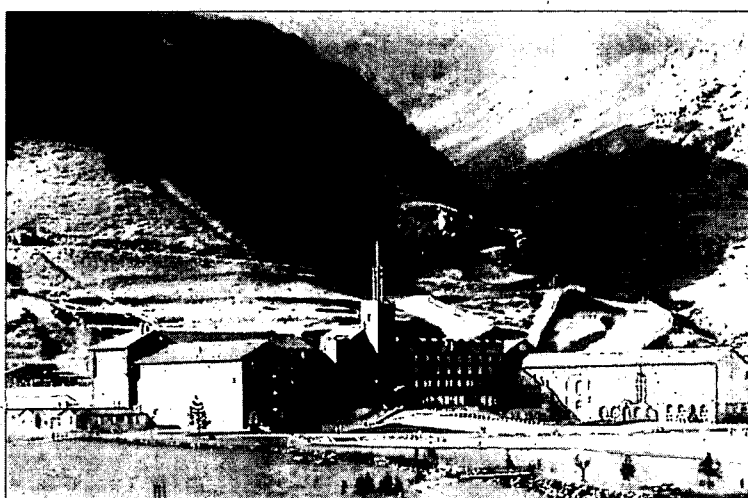
✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís

V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,

20.00 h.

Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.

Parròquia de Sant Pere Màrtir

V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Roc

V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí

V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

Santuari de Falgars

D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,

20.00 h.

La Cisa

V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

erant,
om;
sal,
del cel;

太

極

Des del carrer

Actualment l'Orde Franciscà Seglar (OFS) de Catalunya està format per uns 300 germans i germanes distribuïts en diferents fraternitats. Maria Cambray és la ministra de l'OFS de la zona de Catalunya, tot i que ella prefereix parlar de «servidora». L'OFS està integrat, bàsicament, per seglars que es comprometen, per la seva professió, a viure l'Evangeli segons l'estil de sant Francesc d'Assís.

Maria Cambray,
ministra de l'Orde
Franciscà Seglar de
la zona de Catalunya

«La pobresa és l'espai teològic privilegiat de trobada amb Déu»

—Com es viu a la manera de sant Francesc avui dia?

—És força complicat, tot i que és molt bonic viure el llegat de sant Francesc en un món on es dona tanta importància als béns materials, a l'aparència, al poder... Jo crec que es tracta de viure seguint l'esperit de les benaurances, que és el que ens ha transmès sant Francesc.

—Quin és el llegat que els ha deixat?

—Ell sempre deia que calia «recomençar». És a dir, vivia un esperit de conversió continu. També era una persona molt humil i fraterna, se sentia germà de tota la creació, no únicament de les persones properes que compartien el seu ideal de vida. Ell sentia una gran reverència per tota la creació, era molt més que un sant ecologista. La criatura el remetia al Creador i se sentia part de la natura, cosa que el portava a l'esperit de fraternitat. Una altra característica seva era la pobresa. Tothom defuig contemplar-la perquè és molt dur. Sant Francesc va renunciar a tot i va posar la seva seguretat en mans de Déu. La pobresa és l'espai teològic privilegiat de trobada amb Déu. Nosal-

tres no vivim la pobresa que va viure ell, però sí aquesta actitud de desprendre, de no aferrar-nos a res... Sant Francesc era senzill, estimava les persones més simples, anava a l'essencial de les coses. També ens ha deixat la seva alegria: no únicament quan les coses ens van bé, sinó l'alegria que ens dona saber que tot és en mans de Déu, fins i tot allò que no t'agrada o que et fa patir. Com a culminació de tot, trobem la pau. Això és el que volem tenir, seguir i compartir. És la nostra manera d'entendre el món.

—Què implica ser ministra de l'OFS de Catalunya?

—Allò important de l'orde som tots i cadascun dels germans que formem la fraternitat. El que ha de fer el ministre és captar els interessos dels germans i les germanes, veure com respiren les fraternitats... El ministre no té cap importància. És un servidor i ha de posar-se a disposició de la fraternitat.

—Quins projectes té en ment?

—Donem molta importància a la formació i, en l'àmbit de Catalunya, hem anat celebrant unes jornades de formació obertes als germans de totes les fraternitats. També estem treballant

en un projecte anomenat «Dinàmica de conversió de les fraternitats»: volem provocar un procés de reflexió en cada fraternitat i veure el que ens motiva, el que volem fer, el que ens cal... volem que hi hagi una discussió molt profunda i sincera al si de les fraternitats i que sigui molt participativa. Volem fer un retrat molt real del que som, d'on volem anar i, a partir d'aquí, hauríem de dissenyar línies d'actuacions posteriors.

—Què aporta l'OFS a la societat?

—Els seglars podem incidir directament en la societat, podem ser germen a la feina, a la família, a les associacions... la gent no va a l'església i si nosaltres som capaços de transmetre un valor evangèlic, això és molt important. La nostra època és idònia per viure l'autenticitat. Ens demanen compromís autèntic, coherència. És el moment que els creients ens preguntem moltes coses. Com a cristians, com a franciscans, creiem que la solució al nostre món malalt són les benaurances, que realment puguem viure aquest esperit.

Rosa María Jané Chueca

Sachsenhausen

Aquestes vacances he viatjat a Berlín i he tingut l'ocasió de visitar diversos llocs que recorden l'horror de la Segona Guerra Mundial. Un dels més impressionants és el camp d'extermini de Sachsenhausen, als afores de la ciutat. Aquest camp va ser creat pels nazis, que hi van assassinar unes 200.000 persones. A diferència d'altres centres semblants, però, aquest camp encara va continuar actiu després de la guerra, ja que els soviètics el van aprofitar durant uns quants anys per executar-hi 12.000 persones més. Als anys seixanta el camp va ser clausurat i es va convertir en un monument en record només de les víctimes del nazisme, però des de la caiguda del mur Sachsenhausen és un memorial que recorda sense distincions totes les víctimes d'aquell horror, tant les de Hitler com les de Stalin.

La visita a aquest o altres centres de l'holocaust és necessari si es vol tenir una impressió realment personal d'aquelles massacres. Entrar als barracons dels presoners, veure'n els objectes personals, palpar les lliteres on s'amuntegaven, escoltar els testimonis i travessar a peu la gran extensió del camp ajuden a copsar el patiment de les víctimes molt més que qualsevol llibre d'història.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

«Cristina, petita Crist» (i 8)

«No és qüestió de pensar... sinó d'estimar»

Aquest convenciment de la relativitat de les formes juntament amb la seva familiaritat, ja esmentada, amb «la categoria del canvi», predisposaven Cristina a percebre la veu de l'Esperit quan aquesta va suggerir-li una nova frontera: el carisma carmelità unit a la vida eremítica.

El 13 de desembre del 2000 ho exposava a les germanes de la seva comunitat. «Penso —els deia— que el carisma de la santa Mare no s'esgota amb ella...» Veia la possibilitat de «viure'l amb unes formes que poden ser diferents, en alguns aspectes, d'aquelles estructures que va fer servir santa Teresa». «Jo no em sento amb vocació de fundadora... Però sento que Déu em fa el regal de viure el carisma de santa Teresa amb unes formes diferents de les que he viscut fins ara... si la comunitat ho veu bé.»

La proposta concreta de Cristina era d'anar a viure sola, al paller del Mas Tortadés, a Les

Guilleries, que seria condicionat com a habitatge. Hi tindria l'Eucaristia: «la presència que ho ompliria tot», seguiria la litúrgia de les hores, pregaria, treballaria. Aniria al Monestir, d'acord amb la priora, les grans diades de l'any, a passar-les amb la comunitat. Obria així un llarg període de consultes amb les seves germanes, juntes i d'una en una. També van prendre consell del pare general Camil Maccise, el qual ho considerà cosa de Déu. Finalment, acordaren que Cristina començaria aquesta nova vida l'octubre de 2001, acabat el seu últim període de priora.

El dijous sant, després de rentar els peus de les germanes i de servir-les a taula com a priora, segons la tradició de la comunitat i, aquesta vegada, en un ambient de comiat, deia: «Jesús, tu ho saps tot, tu saps què hi ha en el meu cor». Qui no ho sabia tot, és clar, era ella... Inesperadament, en una revisió mèdica, li va ser detectat un melanoma. Els metges, però, van considerar que podia dur endavant la seva experiència de vida eremítica.

De fet, aquesta darrera etapa de la vida de Cristina —primer al Mas Tortadés i, després, a Can Serrabassa, també a Les Guilleries— va ser d'una gran fecunditat per a ella i per a la seva comunitat. Contemplació, contacte amb la naturalesa, treball manual, preparació de conferències... «Sí, l'oració, les hores davant Jesús, el silenci pels camins, tot em fa veure que l'interior és simple, que no és qüestió de pensar molt, sinó d'estimar molt.»

El març del 2006 tornava, malalta, al monestir. Li va ser diagnosticat un càncer limfàtic. Durant la setmana santa s'anà agreujant. «Cada dia puc fer una cosa menys», deia, i el divendres sant, «la vida se me'n va». El dimarts de Pasqua moria, envoltada dels seus germans, arribats de Suïssa, i de la comunitat. «Sóc molt pobra —els havia dit moments abans— no tinc res, us dono el que tinc, Déu.» «Tinc pressa per veure'l.» «Jesús és a prop, és l'hora.» La seva mort va ser com havia desitjat: «Una guspira de la bellesa i de l'alegria de Déu.»

Ara mateix

Rauxa